

บทนำ

16 : 53 น.

“ยังไม่มาอีกหรือ” เป็นอีกครั้งที่ผมยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา การรอคอยมักจะทำให้เรารู้สึกว่ามันนานเสมอและผมเองก็กำลังรู้สึกแบบนั้น เป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงที่ผมมานั่งรอคนสองคนอยู่หน้าตึกของคณะนิเทศศาสตร์

ไม่รู้ว่าทั้งสองคนจะจำได้หรือเปล่า...ว่าวันนี้พวกเรามีนัดกัน หรืออาจจะยุ่งจนลืมไปแล้ว ลืมแม้กระทั่งผมที่มาคอยอยู่แบบนี้ ถ้าหากนี่เป็นครั้งแรกผมคงจะไม่มีความคิดอะไรแบบนี้ในหัว แต่เพราะมันเป็นครั้งที่ผมเองก็นับไม่ได้ที่ต้องมานั่งรอ และก็จบด้วยคำว่าติดธุระ...หรือไม่ก็เพี้ยนเกินกว่าจะไปด้วยกันตามนัด สุดท้ายก็เหลือแค่ผมที่ยังคงยิ้มและพูดคำว่าไม่เป็นอะไร พยายามเข้าใจว่ามันเป็นงาน ในฐานะของคนที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทและคนรักก็ควรจะไม่สร้างความลำบากใจให้แก่ทั้งคู่

ผมเลื่อนปลายนิ้วบนหน้าจอสมาร์ทโฟนในมือ สายตาจ้องมองรูปคู่ของคนสองคนที่กำลังมองหน้าและส่งยิ้มให้กัน แอปทวิตเตอร์มักจะเป็นแอปที่แฟนคลับคู่จิ้นส่วนใหญ่ใช้ตามดารานักแสดงที่เล่นละคร

คู่กันและเป็นผู้จู้กัน

หนึ่งในนั้นก็คือ...เมฆกับสีคราม

แฟน

และเพื่อนสนิทของผม

เมฆเป็นผู้ชายตัวสูง รูปร่างจัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเกินมาตรฐานของผู้ชายบางคนด้วยความที่อีกฝ่ายชอบจะเข้าพิตเนส ออกกำลังกายอยู่สม่ำเสมอตั้งแต่ช่วงมัธยมปลาย ก่อนจะได้เข้าวงการเป็นนักแสดงในซีรีส์วัยรุ่นเรื่องหนึ่ง

และเขาคือแฟนของผม

เราคบกันตั้งแต่ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ห้าเมฆชอบคบกับผมในวันเปิดภาคเรียนหลังจากเราเริ่มคุยกันมาตั้งแต่ช่วงปิดเทอม ด้วยนิสัยของเมฆที่ช่างสังเกต เอาอกเอาใจเก่ง และยังใช้ถ้อยคำที่สั้นคลอนหัวใจคนฟังได้อย่างร้ายกาจ ผมถึงได้ตกหลุมรักเจ้าตัวและตกลงคบเป็นแฟนในที่สุด

ส่วนสีครามคือเพื่อนสนิทของผมตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่สอง เราเรียนห้องเดียวกันมาตลอด ที่ผมไปสนิทกับสีครามก็เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ค่อยมีเพื่อน เพราะข่าวที่ว่าอีกฝ่ายเป็นเกย์และด้วยหน้าตาที่ออกจะดูหยิ่ง ๆ เลยทำให้ไม่ค่อยมีใครเข้าใกล้ การทำความรู้จักครั้งแรกของเราคือตอนที่คุณครูให้จับคู่ทำงาน ผมเป็นฝ่ายเข้าไปขอจับคู่และพูดคุยกับสีคราม

ท่าทางเย่อหยิ่งที่เห็นนั้นเป็นเพียงแค่ฉากหน้าเท่านั้น นิสัยจริง ๆ ของสีครามคือคนที่ร่าเริงและช่างพูด เราสองคนสนิทกันมานับตั้งแต่ตอนนั้น

จนกระทั่งผมคบกับเมฆ ครามก็เลยได้สนิทกับเมฆไปด้วยเหมือนกัน

ทั้งสองคนดูเข้ากันได้ดีเพราะนิสัยคล้าย ๆ กัน ชอบอะไรเหมือนกัน เชียร์บอลก็เชียร์ทีมเดียวกัน บางครั้งผมก็เหมือนจะเข้าไม่ถึงในสิ่ง

ที่ทั้งสองคนชอบเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ทั้งคู่ก็รับรู้และคอยดึงให้ผมเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยเสมอ

ซึ่งนั่นมันก็แค่เมื่อก่อน

ผมเป็นคนหน้าตาดี ความฝันของผมคือการได้เข้าสู่วงการและเป็นนักแสดงชื่อดังซึ่งตรงข้ามกับผมที่อยากจะเรียนทางด้านวิศวะ เพราะผมชื่นชอบอะไรแบบนี้มาตั้งแต่เด็กเนื่องด้วยพ่อของผมก็เรียนจบและทำงานทางด้านวิศวกรรมเครื่องกล

ทุกครั้งที่ผมพูดเรื่องการแสดงผมก็มักจะนั่งฟังและให้กำลังใจเท่านั้น ต่างจากสีครามที่ฝันอยากจะเดินสายงานเดียวกับผม เป็นอีกครั้งที่ทั้งสองคนมีความคิดเห็นความชอบตรงกันจนผมคล้ายจะรู้สึกว่าตัวเองนั้นเป็นเพียงแค่ส่วนเกิน

ทั้ง ๆ ที่อีกคนก็คือแฟน...และอีกคนก็เป็นเพื่อนสนิทมาหลายปี

หลังจากไฝ่ฝันมานานสุดท้ายทั้งผมและสีครามก็มีโอกาสได้ก้าวเข้าสู่วงการการแสดงพร้อมกัน ได้รับเลือกให้เล่นซีรีส์เรื่องเดียวกัน ถึงแม้จะเป็นเพียงบทรองแต่กลับได้รับความสนใจจนเกิดเป็นกระแส คู่จิ้นขึ้นมา จากที่เคยสนิทและตัวติดกันอยู่แล้วก็ยิ่งมากขึ้นกว่าเดิม ไม่รู้ว่าตั้งแต่ตอนไหนที่ผมกลายเป็นเพียงคนที่ยืนยิ้มและแสดงความยินดีให้แก่ทั้งสองคนที่พูดคุยถึงเรื่องซีรีส์และงานคู่ของตัวเอง

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ใครต่อใครก็บอกว่าทั้งคู่เหมาะสม บ้างก็บอกว่าเป็นแฟนกัน อยู่โรงเรียนจากที่เคยกินข้าวด้วยกันนั่งข้างกันก็ไม่มีเหมือนก่อน ที่ของผมกลายเป็นที่ของสีคราม แต่เพราะว่าทั้งคู่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันคืองาน มันเป็นแค่การเซอร์วิซเท่านั้น...

และในโรงเรียนนอกจากครามก็ไม่มีใครรู้ว่าผมกับผมเป็นแฟนกัน

ทุกครั้งที่เวลามีใครถ่ายรูปลงในแท็กคู่จิ้นแล้วติดผม ก็จะมีบางคนที่ผมคาดว่าเขาคงจะไม่ได้คิดอะไร ออกแนวแซวเล่น ๆ ว่าผมนั้นเป็นส่วนเกิน

คำที่ทำให้ผมกับเมฆทะเลาะกันครั้งแรกตั้งแต่ที่คบกันมา และสุดท้ายก็เป็นผมที่เป็นฝ่ายขอโทษให้แก่ความคิดมากและเง่าของตัวเองที่เก็บเอาเรื่องไร้สาระนี้มาทำให้เราต้องทะเลาะกัน หลังจากนั้นมาก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกเลยในความสัมพันธ์ มีแค่ผมที่ยังเลือกที่จะหลับหูหลับตาและทำเหมือนว่าทุกอย่างยังคงเป็นเหมือนเดิม

“รักกก!”

หมับ!

“อ้อ คราม...ทำไมเลิกซำจังเลย กูรอนานมาก” ผมว่า ไม่ได้ใส่อารมณ์ความโกรธลงในประโยคเลยแม้แต่บ่อย เพียงแค่พูดตามออกไปปกติ มีรอยยิ้มประดับหันมองเพื่อนสนิทที่โอบกอดผมแน่น

ครามกับผมไม่ต่างกันมากในเรื่องของรูปร่าง เพียงแต่ครามจะสูงกว่าผมเล็กน้อย ร่างกายผอมบางกว่าเพราะต้องพิตหุ่นในชีรี้ส์เรื่องต่อไปที่เพิ่งจะเปิดตัวไปเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา และเรื่องนี้เองที่เมฆและครามได้เล่นคู่กันเป็นตัวหลัก

ชีรี้ส์วายที่สร้างจากนิยายชื่อดังและกำลังมีกระแสในตอนนี

กลุ่มแฟนคลับต่างก็บอกว่าทั้งสองคนเหมาะกับบทนี้หลังจากรอคอยกันมาหนึ่งปีเต็ม ๆ ที่จะให้ทั้งคู่ได้เล่นชีรี้ส์คู่กัน

แต่ก็มีเสียงของแฟนนิยายส่วนใหญ่ที่ไม่ถูกใจตัวละครหลักอย่างเมฆและคราม

“เลิกสักพักแล้ว แต่ถูกอาจารย์เรียกให้อยู่คู่ด้วยอะ มึงก็รู้ว่าถูกาตบอยเพราะชีรี้ส์ที่กำลังถ่ายทำอยู่ คะแนนกุ่มันเลยร่วงลง อาจารย์เขาก็เรียกไปเดือน ๆ นะ ก็เลยนาน” บอกกับผมเสียงอ่อน

“กูบอกมึงแล้วว่าให้อ่านหนังสือก่อนสอบบ้าง ถึงจะไม่ได้เข้าเรียนแต่คะแนนสอบมึงก็ควรจะได้อะ”

“อย่าบ่นเลยน่า ไวไฟนอนนี้กูให้เมฆตีวให้ก็ได้”

...

“อ้อ แล้วเมฆยังไม่ลงมาเหรอ”

“ลงมาแล้ว ลงมาก่อนกูตั้งแต่เลิกเรียนเลย เห็นว่าวันนี้มันจะกลับบ้าน พ่อกับแม่มันจะพาไปงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ เลยอยากให้ลูกชายไปเป็นหน้าเป็นตา...มันไม่ได้บอกมึงเหรอ” คำถามของครามเหมือนมีอะไรทุบลงมาบนหัวอย่างหนัก

“เปล่า ไม่ได้บอก”

“แปลก มันยังบอกกูก่อนลงมาอยู่เลย ช่างเถอะ แล้วนี่มึงมาเป็นรอกูเหรอ มีอะไรหรือเปล่า กูมีธุระต้องไปต่ออะ งานเดียวกันกับเมฆเลย เห็นมึงยืนอยู่ก็เลยเข้ามาหาก่อน”

จำไม่ได้กันเลยสักคนสินะ

ผมนั่งเงียบก่อนจะยิ้มออกมาและส่ายหัวตอบ สร้างด้วยคำโกหกเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

“เปล่า มึงมีธุระเหรอ รีบไปสิ...กูแค่แวะมาหาเพราะเห็นว่าช่วงนี้ไม่ได้เจอเลย...”เมฆก็เหมือนกัน “เดี๋ยวกูก็จะกลับแล้ว”

“เหอ เออ ๆ งั้นกูไปนะ ไว้กูเสร็จธุระเดี๋ยวกูก็กไปหานะมึงบายยย” ครามโบกมือส่งให้ผม รอยยิ้มสดใสบนใบหน้าขานเสียงเรียกสายตาดูหลายต่อหลายคู่จากคนรอบข้าง ความเป็นคนที่ดูดีทั้งหน้าตาและรูปร่าง เครื่องหน้าที่ลงตัวชวนให้มองได้ไม่รู้ลึกลับ เบื่อ นิสัยร่าเริงเป็นกันเองกับทุกคนทำให้ครามที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วยังมีชื่อเสียงเข้าไปใหญ่

ผมหุบยิ้มลงหลังจากเพื่อนสนิทกลับสายตาดูไป ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร.ออกไปยังสายของใครอีกคนที่เงียบหายไปทั้งวัน

ผู้ติดต่อ...

ผู้ติดต่อ ๆ ๆ

...

สายถูกตัด

ผมขมวดคิ้วน้อย ๆ ก่อนจะเปลี่ยนจากโทร.เป็นส่งข้อความไปถามแทน

:) . : เมฆ ตอนนี้อยู่ไหนเธอ

Mhek : บ้าน มีอะไรหรือเปล่า เมฆยุ่ง ๆ

:) . : เธอ ไม่มีอะไรหรอก รักแค่จะชวนไปหาอะไรกิน

...ผมรู้สึกพักก่อนที่ข้อความจะถูกอ่าน

และเจียบ ไร่การตอบกลับจากอีกฝ่าย

ถ้าเป็นแบบนั้น...ผมก็คงต้องไปหาอะไรกินคนเดียว

ผมจ่ายค่าถ้วยเดี่ยวสองชามให้ป่าที่เปิดร้านขายอยู่ข้างทาง
ราคาไม่แพงและรสชาติก็อร่อยจนลูกค้าเข้าร้านไม่ขาดสาย เรื่อง
ปริมาณและคุณภาพก็จัดอยู่ในระดับที่ดี ผมเคยมากินแต่ไม่ได้มาบ่อย
เพราะระยะทางมันห่างไกลจากมหา'ลัยพอสมควร แต่วันนี้รู้สึกว่
อยากจะไปเรื่อย ๆ ไปที่ไกล ๆ บ้าง

หลังจากออกจากร้านมาผมก็บอกฝากรถเอาไว้กับคุณป้าใจดี
เจ้าของร้านเพราะต้องการที่จะไปเดินดูของต่ออีกสักหน่อย

ความจริงเพียงแค่อยากจะเดินคิดอะไรไปเรื่อยก็เท่านั้น

สองข้างทางสงบเงียบเมื่อผมเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ หยุดอยู่
ตรงสะพานข้ามคลองขนาดใหญ่ หยิบเอาโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดเข้า
#เมฆสีคราม แท็กที่เหล่าแฟนคลับตั้งให้แก่เมฆและสีครามตั้งแต่จบ
ซีรีส์เรื่องแรกที่ทั้งสองคนได้แสดง

‘ถามพี่เมฆว่ามีแฟนหรือยัง พี่เมฆตอบว่ายังไม่มี แต่สายตา
เอาแต่มองหน้าพี่คราม แบบนี้ไม่ต้องจิ้นแล้วมั้งงง แฟนกัน ดูออก
#เมฆสีคราม’

‘เรียลมากแม่ เฟ็งเจอพี่เมฆกับพี่ครามสด ๆ ร้อน ๆ โคตรแถม
บุญ...พี่เขามาเดินดูของด้วยกันอะ แกรมมีพ่อแม่พี่เมฆมาด้วย เปิดตัว
ลูกสะใภ้หรือคะ @Mhek_kt @Krammetha **#เมฆสีคราม**’

ผมกดเปลี่ยนจากหน้าทวิตเตอร์ไปยังเฟซบุ๊กทันที ขบกัด
ริมฝีปากตัวเองขมกลั่นความรู้สึกแปลก ๆ ในใจลงไป เงยหน้าขึ้นมอง

ห้องฟ้าในยามเย็นเมื่อรู้สึกถึงบางอย่างที่เอ่อลลอบ หันกลับมาสูดลมหายใจเข้าก่อนจะตัดสินใจเดินกลับทางเดิม

ตึก ๆ ๆ

ตุ๊บ!

“เฮ้ย!” ผมร้องเสียงหลง เอ๋อ่มือคว้าโทรศัพท์ตัวเองที่กำลังร่วงลงสู่พื้น แรงปะทะของผู้ชายคนหนึ่งที่ยิ่งมาชนทำให้ผมเซและไม่สามารถจะคว้าโทรศัพท์เอาไว้ได้ น้ำตาที่พรำมัวในตอนแรกไหลรินทันที กัดปากแน่นหันไปมองทางผู้ชายคนนั้นที่ยุดวิ่งก่อนจะก้มลงเพื่อจะเก็บโทรศัพท์

ตึก ๆ ๆ

“หยุดทำไมวะไอ้เสื่อ...เวร มึงชนเขาเหรือ”

“เออดีที โทรศัพท์ร่วงเลย พังใหม่ไม่รู้...ขอโทษนะ ให้ชื่อใหม่ให้หรือเปล่า” คนที่ชนเอ่ยบอก ก่อนที่ผู้ชายอีกคนจะนั่งลงคว้าโทรศัพท์ผมมาพลิกดูให้เห็นรอยแตกร้าวบนหน้าจอ อุตส่าห์คิดว่าจะใช้อีกสักปีแล้วค่อยเปลี่ยนใหม่ แต่ดูเหมือนว่าจะต้องซื้อใหม่แล้วละ

“ขอโทษแทนน้องกูด้วย...ได้ยินไหมวะ จะก้มหน้าก้มตาทำไมเนี่ย เจยดี...” ผมเงยหน้าขึ้นตามที่อีกฝ่ายว่า ยกมือเช็ดหน้าตัวเอง สบตากับคนตรงหน้าที่นั่งเจียบไป ไบหน้าน่ากลัวในสายตาผมจ้องเขม็งมาราวกับว่าผมไปทำอะไรให้ไม่พอใจ

ทั้ง ๆ ที่พวกเขาแน่นแหละที่มาชนผม

“ขอโทรศัพท์คืนด้วยครับ” ผมว่าเสียงแผ่ว ปกติผมไม่ใช่คนที่ชอบจะมีปัญหากับใครอยู่แล้ว และผู้ชายตรงหน้าก็ไม่ใช่คนที่ทำทางน่าได้เถียงหรือมีเรื่องด้วยสักเท่าไร

“...หน้าจอมันร้าว” เขาก้มลงมองโทรศัพท์ผมที่อยู่ในมือ

“เลี้ยวขวาข้างหน้า กูเห็นเมื่อกี้!”

“พวกมึงเร็ว ๆ ดี”

“พี่มึง!” คนชื่อเสื่อตะโกนเรียกทำทางตึงเครียด

“เออ นี่โทรศัพท์ ภูเห็นชื่อเพชฌิม ไว้เดี๋ยวจะทักไปหาเรื่องค่าเสียหาย วันนี้กูรีบ แล้วก็...ชอบวะ อยากขอเบอร์ แต่เหมือนจะไม่ทันเอาไว้เจอกันรอบหน้ากูด่อยขอแล้วกัน” ทุกอย่างมันรวดเร็วไปเสียหมด ผู้ชายท่าทางดิบเถื่อนตรงหน้าผมยึดโทรศัพท์คืนใต้มือผม หันไปมองทางที่ตัวเองวิ่งมาอีกครั้ง

ลุกขึ้นยืนได้ก็พากันวิ่งหายไปพร้อมกับผู้ชายอีกคนที่ชื่อเสื่อ โทรศัพท์ผมสั้นครืด ยังคงใช้งานได้อยู่ แต่ตรงรอยร้าวมันสัมผัสไม่ได้ ยิ่งไงก็คงต้องซื้อใหม่อยู่ดี

ผมพยายามเลื่อนรับสายที่โทร.เข้า ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู

“เมฆ...”

[รักอยู่ไหน]

“มีอะไรหรือเปล่า”

[คิดถึงไง เมฆโทร.หาไม่ได้เธอ...]

นั่นสิ

แฟนกันนี่ ทำไมจะโทร.หาไม่ได้

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ...รักก็คิดถึงเมฆ”

ผมกลับมาถึงห้องพัก ความจริงแล้วพ่อจะให้ผมเรียนวิศวกรรมอีกมหา'ลัยหนึ่งเพราะใกล้บ้านมากกว่า แต่ผมเลือกจะมามาหา'ลัยนี้เพราะเมฆ ถูกคะยั้นคะยอจนสุดท้ายก็ลองมาสอบดูและติดคณะวิศวกรรมอย่างที่หวังเอาไว้ ก็เลยขอพ่อมาเรียนที่นี้แทน

ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะเรื่องเรียนทั้งพ่อและแม่ก็ให้ผมได้เลือกอย่างเต็มที่อยู่แล้ว ไม่บังคับด้วยซ้ำว่าต้องเรียนวิศวกรรม

หอที่ผมพักอยู่เป็นหอที่มีห้องขนาดกลาง มันไม่ได้กว้างมาก ด้านหลังห้องมีระเบียงแคบ ๆ ไว้สำหรับประกอบอาหารได้ และห้องน้ำภายในห้องมีเตียง โต๊ะเครื่องแป้ง และตู้เย็นขนาดเล็ก โต๊ะและเก้าอี้สำหรับนั่งทำงานหนึ่งชุดและตู้เสื้อผ้าไม้เก่า ๆ หนึ่งตู้

ค่าเช่าต่อเดือนไม่ได้แพงมาก ก็ตามสภาพห้อง

เมฆจะมานอนกับผมบางวันเท่านั้น ไม่มีอะไรเกินเลยระหว่างเราเพราะมาที่ไร้อีกฝ่ายก็จะเอาแต่เล่นโทรศัพท์คุยกับแฟนคลับ พอ่วงกินนอน คุยกับผมแทบจะนับประโยคได้ด้วยซ้ำ

ต่างจากเมื่อก่อนลิบลับ...

แต่ก็อย่างที่ว่า...เวลาเปลี่ยน คนก็เปลี่ยน

ที่ผมยังคงทำทุกอย่างเหมือนเดิมก็แค่เป็นการให้โอกาสทั้งตัวเองและเมฆ ให้โอกาสตัวเองหมดความรู้สึกและถอยออกมาเงียบ ๆ และให้โอกาสเมฆ...กลับไปเป็นคนเดิมในช่วงแรกที่เราคบกัน จบปีหนึ่งเมื่อไหร่ถ้าทุกอย่างมันยังคงแย่งเรื่อย ๆ ผมก็คงจะไม่ทนต่อไป

ผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เปิดเน็ตบู๊กขึ้นตั้งใจว่าจะทำงานที่จะต้องส่งต่อให้เสร็จ หน้าแท็บกูเกิ้ลเปิดแยกแท็บเฟซบุ๊กเอาไว้

หนึ่งรายการแจ้งเตือนใหม่ดึงดูดีให้ผมคลิกกลับไปดู

ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่ามีคนกดเพิ่มเพื่อนผมมา

...

ไม่มีอะไรเลย

เฟซเหมือนเพิ่งจะสมัครใหม่

รูปโปรไฟล์เป็นไดโนเสาร์หน้าตาน่ารัก ชื่อเฟซ ดิโน่ หรือ ไดโน ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เลื่อนลงดูหน้าไทม์ไลน์ก็มีเพียงคลิปวิดีโอหนึ่งที่เพิ่งโพสต์ไปไม่กี่นาที

ผมผลอกอดเล่นคลิปก้นนั้น

เสียงกีตาร์ที่ผู้ชายคนหนึ่งกำลังดีดดังคลอมาพร้อมเสียงเพลงในคลิปไม่เห็นหน้าคนร้อง เห็นเพียงเส้นผมสีดำสนิทและปลายหางได้ลงมาเท่านั้น

‘รักแรกพบแท้จริงเป็นอย่างไร...เพราะเธอใช่หรือไม่ เปิดใจใครที่ฉันเป็น จากวันนั้น หัวใจรู้สึกเอง ชัดเจนว่าทุกสิ่ง เกิดขึ้นจริงใช่ฉันไป ได้พบจึงเข้าใจ มีอยู่จริง’

เสียงเพราะ...

ผมกตริบเพื่อนไปแบบไม่คิดอะไร

ไม่รู้ลิต ดองเพื่อนไว้เป็นโหล แต่ดันกตริบคนที่ไม่ม่แม่แต่เพื่อน
ร่วมกัน กตริบเสรีก็กลับเข้าหน้างานตัวเองต่อ นั่งทำจนกระทั่งเสรีจ
และเป็นจิงหวะเดียวกับที่เสียงข้อความเฟชและแจ้งเตือนตั้งขึ้นพร้อม
กัน

Dino Dino : มิ่ง

...

นี่เป็นการทักทายของคนที่เป็นเพื่อนกันผ่านเฟชบุ๊กและไม่เคย
รู้จักกันมาก่อนนั้นหะรอ

ผมเลือกที่จะอ่านและไม่ตอบ

เลื่อนดูอย่างอื่นในเฟชแทน ก่อนที่หน้าต่างเซทของคณเดิมจะ
เด่งขึ้นมามีกรอบ

Dino Dino : หยิ่งหะรอหวะ ตอบเร็ว จะคุดเรื่องค่าเสียหาย

*Dino Dino : อีกเรื่อง ฟังเพลงที่กุดลงแล้วไซ้ใหม่ ร้องให้มิ่งนะ ชอบจริง ๆ
อยากจีบ*

บทที่ 1

ชื่อก็ยังไม่รู้

เบอร์ก็ยังไม่ได้ออ

ก็ว่าขอจับแบบดี ๆ นะ ทำไมถึงได้โดนบล็อก...?

“หน้าเครียดเลยอะ เอ้า หมดแก้วเลยพี่มึง เขาอาจจะมีแฟนแล้ว ก็เลยบล็อกหรือเปล่า” ไข่เสื่อว่า มันเป็นเรื่องรหัสผม เห็นท่าทางมอง โทรศัพท์พูดบอกผมไปยิ้มไปของมันก็ได้แต่หมั่นได้ ยกเท้าเตะลงบน ขาเก้าอี้เต็มแรงจนคนนั่งสะดุ้ง ขมวดคิ้วใส่ผมยกใหญ่

“พี่แม่งพาลอะ ภูไม่น่าออกมาด้วยเลย”

“...” ผมไม่ตอบอะไร จดจ้องลงที่หน้าจอโทรศัพท์อีกรอบก่อน จะถอนหายใจ หรือจะเป็นอย่างที่เขาเสื่อว่า บางทีเขาอาจจะมีแฟนแล้ว อย่างนั้นผมก็ต้องตัดใจใช่หรือเปล่า ความรู้สึกอกหักมันเป็นแบบนี้เองหรือวะ ปกติมีแต่คนเข้าหาและเป็นผมที่หักอกคนอื่น พอมาโดนกับตัวแล้วก็รู้สึกเจ็บ ๆ ดี

แก้วเหล้าในมือถูกยกขึ้นจรดริมฝีปากอีกรอบ ของเหลวมีนเมา ถูกผมกลืนลงคอรวดเดียวหมดก่อนจะกระแทกแก้ววางลงบนโต๊ะด้วยความรู้สึกในใจที่บอกไม่ถูกว่ากำลังรู้สึกแบบไหน

“เป็นเอามากนะมึง ถ้าฟังที่ไอ้เสือบอกอย่างเดียวไม่มาเห็นสภาพมึงนี่กูไม่เชื่อนะว่าหน้าอย่างมึงจะมีคนมาหักอก” เสียงทุ้มคุ่นเคยดังขึ้น ผมเหลือบสายตามองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ลากเก้าอี้แทรกกายเข้ามานั่งพร้อมกับรอยยิ้มบาง ๆ

“พี่หมี... พี่หัดผม ลุงรหัดไอ้เสื่อมัน

“...”

“สวยไหมคนที่หักอกมึง”

คำถามพานให้นึกไปถึงใบหน้าขาวเนียน... ขาวจริง ๆ ผมสีโคล่าคลอเคลียตากลม มันไม่ได้กลมโตเหมือนกับผู้หญิงแต่มันดูเข้ากันกับจมูกเล็ก ๆ และปากอ้มสีแดงส่นน้อย ๆ ยามที่สบตากัน จะว่าสวยไหม... ก็สวย แต่ไม่ได้สวยขนาดว่าจะเปรียบเป็นผู้หญิงได้

สวยในแบบที่ผมชอบ

“อือ... สวย”

“แล้วยังไง เขามีแฟนแล้ว”

“ไม่รู้”

“อ้าว แล้วมึงออกหักได้ไง”

“...”

“ไอ้เสื่อมึงเล่าดี” เห็นว่าผมไม่ตอบพี่หมีก็หันไปถามไอ้น้องรหัดตัวดีที่ยังคงนั่งภาวใส่รูปน้องคิทแคทไนโตรคัพที่ไม่หยุด เห็นว่าเป็นคนที่มันชอบ แต่ดันเลือกใจจากไม่กล้าจีบเขา อีกอย่าง... ถูกพี่ชายน้องกิดกัน วัน ๆ ก็เลยได้แต่นั่งดูรูปแล้วเพื่อไปตามเรื่อง

ผมนั่งตีมือเจียบ ๆ ขณะที่ไอ้เสื่อเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ตั้งแต่ต้นให้พี่หมีฟังจนจบ

“หึ ๆ กูไม่แปลกใจเลย” พูดกิ้วข้าพกลางมองมาทางผม

“...”

“ก็สมกับเป็นมึงนะวิธีจีบแบบฟุ้งชนฉิบหาย มีอยู่สองทางเลยที่เขาบลิ๊ก... มีแฟนแล้วไม่ก็เขากลัวมึงก็เลยบลิ๊ก ค่าเสียหายก็คงไม่

เอาแล้วละ” พี่หมีพูดที ผมก็ยกแก้วขึ้นดื่มที โคตรเข้าใจเลยวะแม่ง ที ผ่าน ๆ มาผมไม่เคยสนใจอะไรกับความรัก ไม่เคยคิดอยากจะมีแฟน เลยนะ มีแต่ความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัดตามประสาผู้ชายคนหนึ่งก็เท่านั้น และผมก็เด็ดขาดพอที่จะทำให้คนพวกนั้นไม่เข้ามาวุ่นวายในชีวิตผมอีกหลังจากแยกทางกัน

พอรู้สึกเข้ากับใครสักคน ใครคนนั้นดันมีแฟน
หรือว่าจะยังไม่มี...แต่อาจจะกลัวผมอย่างทีพี่หมีบอก
มันก็เป็นไปได้

เพราะตอนที่ผมบังคับให้เขาเงยหน้าขึ้นมา ร่างกายสั่นเทาจน
เหมือนกระต่ายตัวเล็กทีกำลังสบตากับผู้ล่าแบบผม
ปึก!

“...แปลว่ายังมีหวัง”

“อะไรมึง” พี่รหัสผู้ช่วยชีท่างสว่างให้ผมเลิกคิดถามพลางยกแก้ว
เหล้าขึ้นดื่ม

“พຽงนี้ผมจะไปแถวนั้นอีก”

“มึงเอาจริง? คิดว่าจะได้เจอเหอวะะ มหา’ลัยทีไอ้เสื่อวาก็ใช่จะ
เล็ก ๆ คนมีเป็นพันเป็นหมื่น มึงจะเดินเข้าไปถามว่ารู้จักคนนี้ไหมครับ
หรือไง”

“ถ้าหาไม่เจอทีคงต้องทำแบบนั้น” ผมว่า ไม่เกียงวิธีหอรอกขอแค่
ให้ได้เจออีกรอบทีพอ อยากจะทำความรู้จักทีให้มากกว่านี้ กระต่ายตัวนั้น
ผมจอง แต่ถ้ามีเจ้าของแล้วทีคงต้องถอยออกมา สันดานผมเหี้ยแต่
สิ่งเดียวทีจะไม่ทำทีคือแย่งแฟนคนอื่น มันไม่ชินนิสัยลูกผู้ชายเขาทำกัน
แต่ถ้ายังไม่มี...

ผมทีจะจับตัววิธีของผมต่อไป อาจจะปรับเปลี่ยนบ้างเพื่อให้
อีกฝ่ายไม่รู้สึกกลัวมาก ทีเปลี่ยนสัณนิด อย่างตอนแรกทีทักไปขอจับ
เลย เจอหน้ากันอีกทีก็ถามชื่อก่อน...แล้วค่อยขอจับ

“เออ กูเอาใจช่วยแล้วกัน”

Ruk's Part

ผมพบหน้าจอนิตบุ้กลงหลังจากกดบล็อกเฟซของคนแปลกหน้าทำทางนากลัว มีอย่างทีไหนจะคุยเรื่องค่าเสียหายแต่ดันใช้ถ้อยคำเชิงข่มขู่ให้ตอบแบบนั้น แล้วไหนจะยังมาบอกว่าชอบผม อยากจีบอีกทีเขาพูดตอนคืนโทรศัพท์ทีให้ผมก็ไมแนใจเท่าไรว่าตัวเองฟังถูกหรือเปล่า แต่พอทักมาบอกกันแบบนี้ก็เลยมันใจขึ้นมาทันที แล้วก็กดบล็อกไปโดยไม่คิดด้วย

ไม่อยากมีปัญหา กับเมฆ ผมไม่เคยแซทคุยกับใครเลยนอกเหนือจากเพื่อน ๆ ที่คุยกันเรื่องงานกลุ่มหรืองานของคณะ ส่วนหนึ่งก็เพราะไม่ชอบความวุ่นวาย และอีกส่วนหนึ่ง...ก็เพราะเมฆ

ปิง ๆ ๆ

“รัก”

เสียงเรียกหน้าห้องพาให้ผมละมือจากการจัดของบนโต๊ะให้เข้าที่ ริมฝีปากขยับขึ้นเป็นรอยยิ้มตื่นเต้นและความสุขเล็ก ๆ ที่เอ่อล้นออกมาจากข้างใน ก้าวเท้าตรงไปที่ประตูรวดเร็วพร้อมกับดึงประตูให้เปิดออก

“เมฆ”

“รัก!” เสียงของใครอีกคนดังขึ้นด้านหลังคนตัวสูงตรงหน้าผม สีครามไหล่น้ำออกมาพร้อมกับถุงใส่ไก่ทอดแบรนต์ดังพร้อมด้วยรอยยิ้มแทนที รอยยิ้มของผมเลือนหายไปทีละน้อยจากใบหน้า เลิกคว้าหันมองไปทางเมฆที่ยืนนิ่งไม่พูดอะไร

ผมเคยบอกไปแล้วไม่ใช่หรอ...ว่านี่คือพื้นที่ส่วนตัว

“มึงหิวไหม เมฆแวะซื้อไก่ทอดมาด้วย ของชอบกูเลย...นี่ห้องมึงหรอ ไม่เห็นมึงเคยชวนกูมาเลย” เสียงเพื่อนสนิทผมยังคงดังเจื้อยแจ้วขณะที่แทรกตัวเข้าด้านในห้อง ผมสบตา กับเมฆ ส่งสายตาบ่งบอกให้รู้ว่าครั้งนี้ผมรู้สึกแย่มากขนาดไหน

ทุกพื้นที่ที่เคยมีแค่ผมกับเมฆจะต้องมีครามร่วมด้วยตลอด

ผมไม่เอายากมีความรู้สึกแบบนี้ แต่กับบางพื้นที่ที่มีเราผมก็อยาก
ให้มันมีแค่เรา การที่ผมไม่เคยให้สัครามาที่ห้องนี้มันก็แปลได้ว่าผม
ต้องการเว้นพื้นที่ตรงนี้เอาไว้ และมันก็เป็นข้อตกลงระหว่างเราที่ผม
เคยพูดไปแล้ว

“เข้าห้องกัน” เมฆว่าด้วยรอยยิ้ม สายตาไม่ได้แสดงให้ผมเห็น
เลยว่าเขารู้สึกผิดหรืออยากขอโทษในสิ่งที่ทำ ผมรู้แน่ว่ามันแค่เรื่อง
เล็ก และเราไม่ควรจะต้องเอาเรื่องนี้มาตั้งเป็นประเด็นทะเลาะกัน
แต่เพราะมันเป็นเรื่องเล็กๆ ที่เมฆสามารถทำได้

“เรา... ออกไปคุยกันหน่อยไหม”

“เมฆเหนื่อยอะรัก เข้าห้องเถอะนะ ไปกินไก่ทอดกันดีกว่า...
เมฆซื้อมาฝาก”

“รักไม่ชอบกินไก่ทอด” จำไม่ได้หรือไง ถ้าจะมีคนที่ชอบกินก็
สัครามันนั่นแหละ... ไม่ใช่ผม “ช่างมันเถอะ เมฆกินกับครามสองคนไป
แล้วกัน” เสียงของผมเจือด้วยความน้อยใจและตัดพ้อ อย่างน้อยของ
ที่ซื้อมาก็ควรจะเป็นของที่ผมชอบกินไม่ใช่หรือไง

...

“เมฆ! กูรอกินไก่อยู่ เข้ามาสักทีดิวะ เร็ว ๆ บอลเริ่มแล้วนะเว้ย”

“เออ เดี่ยวกูเข้าไป” ตะโกนตอบก่อนจะหันมาคว้ามือผมไปกุม
เอาไว้แล้วเบา “เรื่องไก่ทอดเมฆขอโทษ จำสลับนิดหน่อย เอาไว้วัน
หลังเมฆจะพารักไปกินอาหารญี่ปุ่น โอเคไหมครับ ไม่งอนนะ วันนี้นั่ง
เล็กเมฆก็ตั้งใจมาหารักเล่นนะ”

“อย่าพูดเลยเมฆ... จำได้ไหมว่าวันนี้เรานัดกัน เราสามคน”

“รัก”

“เข้าห้องสิ บอลเริ่มแล้วนะ เมฆไม่ดูเหรอ” ผมเปลี่ยนเรื่องพร้อม
รอยยิ้ม ดึงมือแฟนตัวเองเข้ามาในห้องด้วยอารมณ์ที่ต่างกับกับในตอน
แรกอย่างสิ้นเชิง ผมเหนื่อย ไม่อยากทะเลาะกับเมฆ เรื่องที่ผินัด
กันผมชินชาจนไม่อยากจะทำอะไรมาคิดอีก

ส่วนเรื่องคราม...ในเมื่อมาแล้วจะให้เลิกกลับไปก็คงทำไม่ได้
“รัก...มึงไม่กินหรือ มากินด้วยกันดิ”

“มึงกินเลย กูอิ่มแล้ว ว่าจะนอนเร็ว มึงก็ดูบอลกับเมฆไปแล้ว
กัน”

“เออ ๆ นอนก่อนเลย เดี่ยวพวกกูดูบอลเสร็จจะไปนอนด้วย มึง
ชอบปีกไก่ปะเมฆ อะ กูแบ่งให้ชิ้นนึง ที่เหลือของกู” เสียงพูดดังขึ้นมา
ในตอนที่ผมพาดตัวเองขึ้นมานอนหันหลังให้ทั้งคู่อยู่บนที่นอน หลับตา
ลงฟังเสียงไวววายของทั้งสองคนที่กำลังเชียร์บอลกันจริงจัง ไม่ใช่ว่า
ผมไม่คิดสงสัยในความสัมพันธ์ของเมฆและสีคราม

แต่ส่วนหนึ่งเพราะความไวใจทำให้ผมไม่กล้าคิด สีครามกับผม
สนิทกันมาหลายปี ท่าทางที่มันแสดงออกกับเมฆผมก็เห็นมาเป็นปกติ
ตั้งแต่ช่วงมัธยมจนถึงตอนนี้

ไม่ได้เปลี่ยนหรือดูพิเศษอะไรมากขึ้นกว่าเดิม

ถ้าจะมีอะไรที่เปลี่ยน...ก็คงจะเป็นแฟนผมนั่นแหละที่เปลี่ยนไป
ทุกอย่าง

“มึงแตกเลอะจั่งวะคราม”

“กูหิว...เขี่ย ไอ้เมฆ ไม่ได้อยู่กับแฟนคลับปะ กูขีดเองได้ไม่ต้อง
มาขีดให้”

“บ่นแต่ยื่นหน้าให้กูขีด”

“ก็กูกินอยู่”

“เออ ๆ กินเข้าไป ของชอบมึงนี่”

“ก็ใช่ไง...แล้วเลือกจ่าว่ารักชอบกินไก่ทอด มึงมันลับสน ถ้า
เพื่อนกูอนคราวนี้มึงจ้อเองเลยนะ กูไม่ช่วยจริง ๆ ด้วย ให้มึงออกแตก
ตายไปเลย”

“ใจร้ายวะเตี้ย แต่เห็นมึงพูดแบบนี้ที่ไร มึงก็ช่วยกูจ้อรักทุกที”

“ทำพูด...ใครใจร้ายกว่ากันมึงเองก็น่าจะรู้อินะเมฆ”

การฟรีเซนต์งานกลุ่มจบลงในคลาสสุดท้ายของวัน หลังจากอาจารย์พูดสรุปเนื้อหาเล็กน้อยและนัดวันที่จะสอบในสัปดาห์หน้าโดยใช้เนื้อหาบทสุดท้ายก่อนสอบไปนอล เพื่อนๆ ในห้องก็ทยอยกันออกไปเหลือเพียงกลุ่มผมที่ยังคงนั่งพูดคุยกันอยู่

“ได้ฟรีเซนต์แล้วโล่งสัสๆ”

“เออ ไซคดีด้วยที่ครั้งนี้ได้อยู่กับรัก”

ผมยิ้มขำเมื่อได้ยินถ้อยคำจากอีกฝ่าย “พวกมึงก็เวอร์ งานนี้ก็ทำด้วยกัน ถ้าพวกมึงไม่ซ้อมฟรีเซนต์ไม่จำกันมันก็ไม่ออกมาดีแบบนี้หรือเปล่า” ไม่ใช่เพราะผมงานฟรีเซนต์ครั้งนี้เลยผ่านและได้คะแนนออกมาดี แต่มันเพราะเพื่อน ๆ ทุกคนนั้นแหละ งานกลุ่มถ้าใครรักคนไม่ให้ความร่วมมือมันก็ล้มได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นต้องขอบคุณเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่ทำให้ผ่านกันมาได้ แถมยังได้รับคำชมจากอาจารย์อีกว่างานออกมาดี

“ก็ถ้ามึงไม่ทักมาคอยบอกคอยเร่งพวกกูมันก็ไม่เสร็จไง” อันว่าตบลงบนไหล่ผมเบาๆ “ตอนแรกพวกกูก็รำคาญมึงนะ เล่นเกมอยู่ก็เสือกทักมา แต่ผลลัพธ์ของงานวันนี้พวกกูต้องขอโทษแล้วก็ขอบคุณมึงมาก วันนี้มึงรีบกลับหรือเปล่า”

“กูเหวอ” ผมเลิกคิ้วถาม ก้มลงมองข้อความที่เพิ่งจะส่งบอกเมฆไปว่าผมเลิกเรียนแล้ว อีกฝ่ายในเวลานี้ก็คงกำลังวุ่นวายอยู่กับงานของตัวเองรวมถึงครามด้วยเช่นกัน หลายวันมานี้ก็เชื่อว่าเราจะได้พบเจอพูดคุยกันปกติ ไม่นับรวมเมื่อคืนที่มาหาผมกันนะนะ คงเพราะอยู่กันคนละคณะด้วยมั้ง บางทีผมก็คิดนะว่าทำไมตัวเองถึงไม่ชอบอะไรในสายงานด้านนิเทศบ้าง

จะได้มีเวลาอยู่กับเมฆมากกว่านี้

“เออ ไปดีมกัน ไม่เคยชวนมึงเลยอะ”

“นั่นดี ไปด้วยกันนะมึง ถือว่าเลี้ยงฉลองที่งานกลุ่มเรามันออกมาดี” ตุนสมทบขึ้นมาอีกคน ท่าทางแต่ละคนอยากจะให้ผมไปร่วมด้วย

จริง ๆ

“ได้ดี พวกมึงไปกันก็ไม่งอะ”

“ทุ่มครึ่งร้านก็เปิดแล้ว กลับไปเปลี่ยนชุดก่อน...หอมึงอยู่ไหนอะ
เดี่ยวกูไปรับ”

“ไม่เป็นไร กูมีรถมอไซค์” ผมบอกปฏิเสธอันไป

เกรงใจเพราะเราไม่ได้สนิทกันมากขนาดจะให้มารับมาส่ง

“มึงไปไม่ถูกหรอก ร้านมันอยู่ในซอย กูไปรับแล้วก็พามึงกลับมาส่งนี่แหละดีแล้ว” อันยืนยันที่จะไปรับผมให้ได้ คิด ๆ ดูแล้วถ้าเป็นแบบนั้นก็คงต้องรบกวนอีกฝ่ายเพราะผมเองก็ไม่อยากจะขับขี่รถในเวลากลางคืนเหมือนกัน อีกอย่าง...ผมไม่ค่อยได้เที่ยว ร้านที่ว่าอยู่ตรงไหนผมก็ไม่รู้ ถ้าขับไปเองก็คงต้องพึ่งให้อันส่งโลเคชั่นมาให้

“แบบนั้นก็ได้อ”

“แล้วพวกมึงจะให้กูไปรับไหม”

“ไม่วะ เดี่ยวกูไปกับไอ้ตุน” ปิงพูดตอบกลับมา

“โอเค จ๊นเจอกันที่ร้าน พวกมึงน่าจะถึงก่อน สั่งรอกูกับรักเลยก็ได้” ตกลงกันเสร็จก็ต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ระหว่างที่รอเวลานัดผมก็อาบน้ำเปลี่ยนชุดเสร็จพอดี เลือกเสื้อผ้าธรรมดาที่ไม่ได้ดูน่าเกลียดอะไรมาก ก่อนจะมานั่งเปิดโน้ตบุ๊กหาหนังดูฆ่าเวลาไปพลาง ๆ

เนื้อหาของหนังแทบไม่เข้าหัวผมเลยสักนิด ตลอดเวลาที่ดูในหัวมีแต่เรื่องของเมฆกับสีครามเต็มไปหมด บทสนทนาเมื่อคืนที่ทั้งสองคนพูดกันก็โชว์ว่าผมจะไม่ได้ยิน เพียงแต่ผมไม่แน่ใจว่ามันหมายถึงอะไร...หรือบางทีผมก็ตั้งใจที่จะเบี่ยงเบนความคิดตัวเองว่าสิ่งที่ผมคิดนั้นมันไม่ถูกต้อง เพื่อนสนิทที่เซ็ดปากให้กันมันเรื่องปกติหรือเปล่านั้นแล้วเพื่อนสนิทที่มีคำเรียกแทนชื่อกัน...มันก็เป็นแค่เรื่องปกติใช่หรือเปล่า

Dino's Part

16 : 45 น.

เสียงจอบแจในเวลาเลิกเรียนของโรงเรียนมัธยมรัฐชื่อดังนั้น
รบกวนจิตใจของผมได้ไม่น้อย ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องมาทำตัวเป็น
สตอลค์เกอร์เช่นเดียวกันกับน้องรหัสที่ตอนนี้นั้นมันแทบจะสิงเข้าไปกับ
ถึงขยะข้างเสาไฟฟ้าเพื่อจะแอบมองเด็กผู้ชายตัวขาวแก้มย้วยคนหนึ่ง
ที่กำลังนั่งพูดคุยหัวเราะกับเพื่อนตัวเองอยู่ภายในรั้วโรงเรียน

บอกให้มันเข้าไปจับน้องเขาไปเลยจะได้ไม่ต้องมาแอบมอง
ทำตัวเป็นโรคจิตแบบนี้ ถ้ามีเด็กคนไหนไปฟ้องพวกคุณครูในโรงเรียน
แล้วเขาเรียกตำรวจมาเพราะทำทางนำสงสัยของมัน ผมก็คงไม่รู้รู้สึก
แปลกใจเท่าไร คนหน้าตาดีมาทำอะไรแบบนี้ก็ได้แปลว่าจะดูดีนะ
ผมละอยากจะลากคอมันกลับจริง ๆ

ถ้าไม่ติดว่าการมาเฝ้าน้องคิทแคทคนนั้นทุกครั้งที่ว่างและ
มีโอกาสมันคือความสุขของไอ้เสื่อ ลำบากขนาดว่าต้องไปยืนถึงขยะ
แต่ก็คุ้มมันจะมีความพยายามสูง ผมบอกให้ลองคุ้ยลองเข้าไปทำความ
รู้จักไปเลยมันก็ไม่กล้า

มัวแต่มองแล้วทำเขินอยู่นั้นแหละ

ชาติไหนจะได้จับจะได้เป็นแฟนเวเนี่ย

ต่างจากผมอย่างเห็นได้ชัด แอบมองแอบชอบอยู่ห่าง ๆ ไม่ใช่
แนวผมแน่ ๆ ถ้าชอบก็ต้องจับ...แต่ถ้าเขามีแฟนแล้วก็แค่ต้องถอย มัน
คือเรื่องปกติของโลกใบนี้สำหรับผม

ถ้ามัวแต่ไม่กล้า...

แล้วจะได้มาอยู่ข้าง ๆ ได้อย่าง

ผมเลื่อนสายตาไปมองไอ้เสื่ออีกครั้ง ถอนหายใจเมื่อเห็นว่ามัน
ยังคงจ้องมองแม้ว่าน้องคิทแคทจะถูกขืนจากเก้าอี้ม้าหินแล้วก็ตาม
เหมือนว่าน้องกำลังเดินทางไปทางหน้าประตู คงจะได้เวลากลับบ้านและ
นั่นเท่ากับว่าไอ้เสื่อกับผมเองก็ได้เวลาที่จะต้องไปแล้วเหมือนกัน

อย่างที่บอกพี่หมีไปว่าผมจะไปแถว ๆ ที่เจอกันกับเจ้ากระต่ายตัวนั้นอีกครั้ง

ผมมีคนรู้จักอยู่แถวนั้น เมื่อวานที่ไปก็เพราะว่าไปทำธุระนั่นแหละ อีกอย่าง...คนที่ผมรู้จักมันก็เป็นเพื่อนเก่าด้วย เรียนมหา'ลัยเดียวกันกับกระต่ายที่ผมหมายตาเอาไว้ อย่างน้อยถ้าจะสู้มตามใครก็ควรจะเป็นมันนี่แหละสะดวกที่สุดแล้ว

“น้องเขากลับแล้ว มึงก็ออกมาสักที...จะสิงถึงชยะอีกนานไหม”

“ก็กูชอบของกูอะพี่”

“ถึงชยะ?”

“คิดแคทสิ! พี่มึงกวนตีนแล้ว”

สาบานว่าผมเป็นรุ่นพี่มันจริง ๆ อะ

ไอ้เสือเดินกลับมา สายตามันยังคงจับจ้องร่างขาวที่เดินอยู่ไกล ๆ น้องคิดแคทกำลังซึ้นน้ำอยู่ที่หน้าโรงเรียน รอยยิ้มว่าเงิงของอีกฝ่ายยามที่พูดคุยกับเพื่อนนั้นล่อลวงน้องรหัสผมให้เคลิ้มได้ไม่ยาก... แต่หันไปเจอหน้าไอ้เสือตอนนั้นผมก็อยากจะขยับออกห่างให้รู้แล้วรู้รอด

“ขนาดนี้แล้วทำไมมึงไม่เข้าไปคุยกับน้องเขวะ จะกลัวอะไรอีก”

ผมถาม ท่าทางไอ้เสือมันก็ดูชอบมากขนาดนี้ แล้วจากที่ผมรู้มาตอนนี้ น้องก็ยังไม่มีแฟนไม่ใช่หรอ มัวชักช้าเดี๋ยวก็ถูกหมาคาบไปแตกจนได้ หน้าตาน้องถึงจะถูกบดบังด้วยแว่นหนาเตอะแต่ความน่ารักก็ยังคงฉายชัดอยู่ดี อาจจะมีใครตาดีมองเห็นความน่ารักภายใต้กรอบแว่นนั้น เหมือนกับไอ้เสือแล้วชิงจับตัดหน้าไปก่อนก็ได้

“มึงพูดโรวะพี่...ให้กูไปจีบน้องเนี่ยนะ แค่เข้าใกล้ขากูก็อ่อนแล้ว” เชื้อเลยว้าฮาอ่อน เพราะแค่ผมบอกให้มันไปจีบน้องคิดแคทแค่นี้ไอ้เสือก็หูแดงหน้าแดงพูดลั่นพันทันไปหมดแล้ว ท่าทางจะอาการหนัก คงจะชอบมากจริง ๆ นั่นแหละ

“ตามใจมึง แต่ซ้าก็ระวังหมามันจะคาบไปแตกก่อน”

“หมาตัวไหนมันกล้าก็ลองดู”

ที่เรื่องแบบนี้ละเก่งขึ้นมา

ผมสายหัว ยืนเป็นเพื่อนไอ้เสื่อรจนกระทั่งน้องคิทแคทมีคน มารับกลับบ้าน พอหมดธุระที่นี้ผมก็ตั้งท่าจะไปต่อทันที ไอ้เสื่อไม่ได้ ไปด้วยเพราะมันจะต้องเข้าไปที่คู่มือของพ่อมันวันนี้ ส่วนผมนั้นสบาย มาก ลุยเดียวไม่ใช่ปัญหาสำหรับผม

“คือ...พี่คะ”

ผมเงยหน้าขึ้นจากรถมอเตอร์ไซด์ของตัวเอง เลิกคิดขึ้นสบตา กับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนบิดไปมา หันไปมองกลุ่มเพื่อนตัวเองที่ ส่งเสียงยุงอยู่ไม่ไกล

“มีอะไร” ส่งเสียงถามไปอย่างไม่ใส่ใจ น้องเขาน่ารัก...สวยด้วย แต่ผมไม่ได้สนใจ สวมถุงมือหนึ่งก่อนจะตามด้วยเสื้อคลุมหนังแขนยาว ทับลงบนเสื้อยืดสีขาว รูดซิปขึ้นรอฟังว่าเด็กสาวตรงหน้านั้นมีเรื่อง อะไรจะพูดคุยด้วย

“หนู หนูเห็นพี่มายืนตรงนี้หลายครั้งแล้ว คือว่า...หนูชอบพี่คะ ขอเบอร์ได้ไหมคะ”

...

ผมหยุดมือเมื่อรูดซิปเสื้อขึ้นจนเกือบสุด สบสายตากับคนที่เพิ่งจะบอกชอบไปหนึ่ง ๗

“ไม่”

“เอ่อ...”

“ขอโทษนะ แต่ช่วยถอยด้วย”

Ruk's Part

20 : 14 น.

บรรยากาศรอบกายแปลกใหม่สำหรับผม อย่างที่บอกว่าผมไม่เคย มาสถานที่แบบนี้ แสงไฟหลากสีกะพริบสาดไปทั่วทุกพื้นที่ เหล่า นักท่องราตรีทั้งชายและหญิงบางกลุ่มต่างก็ลุกขึ้นโยกย้ายร่างกายไป

ตามเสียงเพลงที่เปิดดัง

ผมหรีตามอง สะบัดหัวเมื่อรู้สึกว่าคุณกำลังมีเมมาเล็กน้อย
จากแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไป

อันกับเพื่อนเองก็นั่งดื่มพลางพูดคุยกับผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง จาก
ท่าทางที่เห็นผมคิดว่าคงจะรู้จักกัน เห็นพูดคุยกันสนิทสนม หันมา
โบกมือทักทายผมคุณเป็นมิตร

“เพื่อนอันเหมือนจะเมาแล้วนะ”

“ไม่ห rokok มั้ง รัก...มีเมมาแล้วหรือ”

“มีน ๆ อะ แต่ยังไม่เมาเท่าไร” ผมตอบไป ละมือจากแก้วมา
จับโทรศัพท์เลื่อนดูข่าวสารต่าง ๆ แทน อมยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็น
ข้อความที่ถูกตอบกลับมาจากเมฆ ข้อความบอกว่าคืนนี้เมฆจะเข้ามา
หาผมหลังจากเสร็จงาน มาคนเดียว...ไม่มีสตรีคามาด้วยเหมือนเมื่อ
วาน

ผมเชื่อได้ใช่หรือเปล่า

“ทำไมหน้ามึงเครียดจังวะ มีอะไรหรือเปล่า เล่าได้ระบายได้นะ
เว้ย พวกกูไม่บอกใครแน่ ๆ” ปิงเอ่ยถาม ดันแก้วเหล้ามาให้ผมยกดื่ม
อีกครั้ง คราวนี้ผมดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว น้ำตาเอ่อล้นออกมาไม่รู้
ตัว อีกนานแค่ไหนที่ผมจะต้องทนรู้สึกแบบนี้

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

เป็นคนโง่ ๆ ที่ต้องทำเหมือนว่าไม่รู้อะไร

ยิ้มรับกับทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแฟนและเพื่อนสนิทของตัวเอง

พยายามทำเหมือนว่าความสัมพันธ์ของเราทั้งสามคนยังคงเป็น
เหมือนเดิมทั้ง ๆ ที่มันก็ไม่ได้มีอะไรเหมือนเดิมมาตั้งนานแล้วด้วยซ้ำ
ตั้งแต่ที่ซีรีส์เรื่องนั้นจบและทั้งสองคนกลายเป็นคู่จิ้นกัน หอมแก้ม จับ
มือกันต่อหน้าแฟนคลับเหมือนมันเป็นเรื่องปกติ

ในขณะที่กับผมมือก็จับไม่ได้ อยู่ข้างนอกก็เดินห่างกันเหมือน
กับคนไม่รู้จัก

เจอแฟนคลับของใครสักคนเวลาที่อยู่กับเมฆสถานะผมก็ถูกลด
กลายเป็นเพื่อนตลอด มั่นนำอึดอัดเต็มทีกับสิ่งที่ไม่รู้ว่าเราควรจะเริ่ม
พูดคุยกันจากตรงไหน

“รัก”

“...”

ปึก!

ผมวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะ รู้สึกว่าตอนนี้ผมกำลังล่องลอยอยู่
ในที่ไหนสักแห่ง จ้องมองไปยังผู้คนที่ยังคงเดินเบียดกันไปมาอย่าง
สนุกสนาน ถ้าได้ทำแบบนั้นบ้างผมจะรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือเปล่า ความ
มีเม้าในตอนนี้จะช่วยให้ผมลืมเรื่องราวที่ผ่านมาได้บ้างไหม

“ไปไหนวะ...รัก! เดี่ยวมึง”

ผมไม่ได้สนใจเสียงเอ่ยเรียกจากใครบางคนเพราะเพลงมัน
ดังกลบไปจนหมด รู้ตัวอีกทีก็มายืนเบียดอยู่กับคนมากมายที่กำลัง
โยกไปมาแบบสุดเหวี่ยง

ร่างกายผมเริ่มจะขยับไปเองที่ละนิด

ปลดปล่อยทุกความรู้สึกในใจออกมาด้วยการเต้นร่วมไปกับคน
อื่นๆ โยนความเศร้าหมองในใจทิ้งไปชั่วขณะ ส่งยิ้มหวานให้คนที่เบียด
แนบชิดเข้ามา ลมหายใจร้อนคลอเคลียลงบนแก้มขณะที่ผมยังคงโยก
กายบดเบียดไปกับคนที่ไม่รู้จัก

คุ้นเคยแต่ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร

รอยยิ้มของเขานั้นน่ามอง รวมไปถึงใบหน้าดูดีอย่างร้ายกาจ
ในตอนที่กำลังชิดลงมากับหน้าผม

“เจอตัวแล้ว...”

ช่วงเวลาที่สามารถได้หยุดพักผ่อนจากการคิดเรื่องต่างๆ คง
เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับผม แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปนั้นไม่ได้ทำให้
ผมเม้าจนทำกิจกรรมอะไรต่อไม่ได้ กลับกันมันช่วยให้เลือดในกายร้อน

รุ่มและยากที่จะอยู่นิ่ง ผมเคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตลอดเวลา ส่งเสียงหัวเราะโยกกายไปกับคนแปลกหน้าคนหนึ่งที่กำลังก้มผมเอาไว้ไม่ปล่อยให้ห่างจากเขา

หรือแม้แต่ใครคนอื่นก็ไม่ได้ก้าวเข้ามาใกล้ผมเพราะถูกสายตาดู ๆ คูนั่นขับไล่ไปเสียก่อน

ผมไม่รู้จักระยะของผู้ชายหน้าตาดีแฝงไปด้วยความดิบดีอ่อนตรงหน้า สัมผัสสร้อยรุ่มที่สัมผัสกายยิ่งทำให้ผมขยับเบียดแนบชิดเข้าไปยิ่งกว่าเดิม แม้อยากจะทำท่าของตัวเองแค่ไหนแต่เหมือนว่าร่างกายผมจะไม่ฟังเสียงที่สมองสั่งการแล้วในตอนนี้

“คุณดูดี”

“...”

“จริง ๆ นะ”

ผมกระซิบบอกไปยามที่เขาก้มลงมา ร่างกายเริ่มเหนียวล้าจากการเคลื่อนไหวติด ๆ กัน กลิ่นบุหรี่ยุ่เคล้ากลิ่นเหล้ากลิ่นเหงื่อชวนให้ผมรู้สึกคลื่นไส้ ดันตัวเองออกจากร่างกายสูงใหญ่ก่อนแทรกตัวหนีออกจากร้านไปนั่งเฝ้าคอกอาเจียนเอาของที่กินเข้าไปออกมาอยู่ที่ข้างทาง

“อุก...”

“...”

“แคก ๆ”

“น้ำ บ้วนปากแล้วลุกขึ้นมา” ขวดน้ำเย็นมาตรงหน้าพาให้ผมสะดุ้งแต่ไม่เท่ากับเสียงจุดันที่กระซิบมาข้างหู เกือบจะล้มคะมำหน้าที่ยมลงไปในพงหญ้า ยังดีที่เจ้าของเสียงใช้แขนรั้งเอวผมเอาไว้ออกแรงดึงจนตัวลอยเซไปชนกับแผ่นอกของอีกฝ่าย

ผมสร้างเมฆาแทบจะทันที ชื่นตัวออกจากท่อนแขนแกร่งที่รัดอยู่

“ปล่อยผม”

“ถ้าปล่อยมึงแน่ใจว่าตัวเองจะไม่ล้มเอาหน้าไปไถพื้น” คำถามฟังดูหยาบคายสำหรับคนที่ไม่รู้จักระยะหรือสนิทกัน ผมหันไปค้อนใส่เขา

เล็กน้อย แต่ก็ต้องชะงักกับใบหน้าที่จดจ้องมาเช่นกัน คุ่น ๆ เหมือนว่าเคยเจอที่ไหนมาก่อน

“คุณ...รู้จักผมเหรอ” ผมถาม

เพราะแน่ใจว่าผมไม่รู้จักเขา แต่บางทีเราอาจจะเคยเจอกัน ผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นเพื่อนของใครสักคนในกลุ่มเพื่อนที่ผมรู้จัก

สิ้นคำถามของผมก็แว้บก็ขมวดเข้าหากันทันที “มึงจำไม่ได้?”

“...”

“เมื่อวานน้องกุซนมึง ทำโทรศัพท์มึงหล่น”

...

ผมเริ่มนึกย้อนเหตุการณ์เมื่อวาน ใบหน้าของผู้ชายคนนั้นที่หยิบโทรศัพท์ยัดใส่มาในมือเริ่มฉายชัดขึ้นมาจากความทรงจำ ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีกครั้ง ความกลัวทำให้ผมก้าวเท้าถอยหนีพร้อมกับขวดน้ำที่กำแน่นในมือ ผู้ชายคนนี้ได้ไม่น่าไว้ใจ...เขาบอกว่าชอบผมขอจับผมผ่านเฟซและผมก็บล็อกไป วันนี้ดันมาเผลออยู่ตรงหน้า

จะไม่ให้ผมรู้สึกกลัวได้อย่างไร

“คุณมีอะไรหรือเปล่า” เอ่ยถามไปเสียงแผ่ว ร่างกายผมสั่นเทาเล็กน้อยเพราะสัมผัสกับอากาศหนาวในยามดึกบวกกับความกลัวที่เกาะกุมหัวใจเมื่อได้สบตากับคนแปลกหน้าท่าทางน่ากลัวคนนี้ สายตาของเขานิ่งเฉยและดูหงุดหงิด

“เปล่า แค่อยากเจออีกครั้ง”

“...อยากเจอผมเหรอ” ถามไปอย่างไม่แน่ใจเท่าไร

“อืม”

คำตอบของเขาทำให้ผมนิ่งอึ้งไม่น้อย คนคนนี้อากเจอผม ก็เลยมาที่นี้อย่างนั้นแหละ

“แล้วคุณรู้อย่างไรว่าผมอยู่ที่นี้” ทั้ง ๆ ที่ผมเองก็ไม่ได้เช็กอินในเฟซบุ๊ก การที่เขาเจอผมที่นี่ยังจะต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ ๆ บวกกับที่บอกว่าอยากเจอผมนั้นก็หมายถึงว่าจุดประสงค์ของเขาที่มานี้ยัง

ก็คือผมอย่างชัดเจน

“กูก็มีเพื่อนอยู่ที่นี่...เอาเป็นว่ากูไม่ได้สะกดรอยตามมึงแน่ๆ ไม่ต้องห่วง”

“...”

“มึงเถอะ หน้าตามึงดูไม่เข้ากับที่แบบนี้”

“ผมแค่มาฉลองกับเพื่อน”

“จะกลับหรือยัง” เขาถาม

เวลาในตอนนั้นก็เริ่มตึกแล้ว อีกอย่าง...เมฆก็บอกแล้วด้วยว่าคืนนี้จะมาหาและค้างกับผม...แต่ความรู้สึกของผมในตอนนี้นั้นไม่อยากจะกลับห้องเลยแม้แต่นิดเดียว

อยากจะทำอะไร

แต่ก็ไม่อยากรู้สึกแยกับความอึดอัดที่นับวันมันยิ่งเพิ่มขึ้น

ต่อให้ยิ้มกว้างมากแค่ไหนก็ไม่สามารถทำให้ผมคลายสิ่งที่คิดฝังลึกอยู่ในใจออกไปได้

“ผมคงยังไม่กลับ คุณล่ะ...วันนั้นผมเห็นว่าคุณใส่ซีอ็อป แต่ไม่ใช่ของมหา'ลัยผม คุณไม่ได้อยู่แถวนี้ไซ้หรือเปล่า” พอหวนนึกได้ก็จดจำได้แม้กระทั่งเสื้อที่อีกฝ่ายใส่มาในวันนั้น ชุดซีอ็อปแตกต่างจากของมหา'ลัยผม และใบหน้าแบบนี้ผมเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อนด้วย

อย่างน้อยคนที่ดูโดดเด่นขนาดนี้ก็ต้องมีคู้หูคู้ตาบ้าง

แต่ภาพจำของผมก็มีเพียงช่วงเวลาในตอนเย็นวานเท่านั้น ไม่มีความจำส่วนไหนเลยที่บ่งบอกว่าคนตรงหน้านั้นเรียนอยู่ในรั้วมหา'ลัยเดียวกัน

“กูเรียนมหา'ลัย xxx”

“มหา'ลัย xxx...จริงหรือ! คุณเรียนที่นั่น?” ผมแสดงท่าทางตื่นเต้นกับชื่อมหา'ลัยที่ได้ยิน ขยับกายเข้าใกล้คนตัวสูงที่ยังคงยืนตีหน้านิ่ง “ผมเคยอยากเข้าเรียนที่นั่นเหมือนกัน พอผมเองก็เรียนจบวิชาอะไรมาจากมหา'ลัย xxx”

“แล้วทำไมมึงถึงไม่สอบเข้าที่นั่น”

“...” ผมหลุบตาลงเมื่อถูกถาม รอยยิ้มเลือนหายไปกับเหตุผลที่วนเวียนอยู่ในใจว่าทำไมตัวเองถึงได้มาเรียนอยู่ที่นี่ ทั้ง ๆ ที่ใจจริงแล้วนั้นอยากจะเข้าเรียนอีกที่หนึ่งมากกว่า

“ช่างแม่ง ไม่อยากเล่าก็ไม่เป็นไร กูไม่อยากเลือกขนาดนั้น...นี่ก็ตึกแล้ว มึงอยู่หอพักหรืออะไร กูจะไปส่ง”

“ส่งผมเหรอ”

“...”

“คือ...ผมไม่ไว้ใจคุณ” ผมบอกไปตามตรง สบตากับเขาด้วยความรู้สึกกล้า ๆ กลัว ๆ “ในเฟซ...คุณบอกว่าจะจีบผม แล้วผมก็บล็อกคุณ ถ้าเกิดว่าคุณไม่พอใจแล้ววางแผนพาผมไปทำอะไรไม่ดีล่ะ แค่นขนาดตัวผมก็สู้คุณไม่ได้แล้ว” บ่นอุบอิบพลางเหลือบมองท่อนแขนที่ใหญ่กว่าแขนผมเป็นเท่าตัว ทั้ง ๆ ที่เราก็คือผู้ชายเหมือนกัน แต่กลับไม่มีส่วนไหนที่ผมจะสู้คนตรงหน้าได้เลย

“ก็กูจะจีบมึงจริง ๆ”

“...”

“ชื่ออะไร”

“รักครับ”

“ชอบ...จีบนะ ไม่ได้ขอ แต่บอก เอาเบอร์มา”

“ครับ” ผมครางรับเสียงหลง ตกใจไม่น้อยกับถ้อยคำตรงไปตรงมาแบบนี้ ไหนจะโทรศัพท์ราคาแพงที่ถูกยื่นมาตรงหน้าผมอีก

“เบอร์...ถ้าไม่ให้จะจุด”

ดูสิ แล้วจะไม่ให้ผมกลัวเขาได้อย่างไร

ผมก้มมองโทรศัพท์ที่ถูกยื่นมาให้ ถอนหายใจออกมาก่อนจะเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มบาง ๆ ให้แก่คนตรงหน้า “ขอโทษนะ แต่ว่าผมมีแฟนแล้ว คงให้เบอร์คุณไม่ได้” เอ่ยปฏิเสธไปหนักแน่น ถึงแม้ว่าผมกับผมจะอยู่ในช่วงความสัมพันธ์ที่กำลังจะขาดลงเต็มที่แล้วก็ตาม

“...” คนตรงหน้านิ่งไป

เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงก่อนจะหยิบบุหรี่ยืนมาจุดสูบ
ถอยเดินออกห่างจากผมไป

“นี่กูอกหักจริงๆ เหรอ” เสียงสบถดังแว่วมา

ผมเหลือบมองท่าทางของเขาอีกครั้ง ต่างคนต่างยืนเงิบจน
กระทั่งผู้ชายคนนั้นสูบบุหรี่เสร็จ ไข้ปลายเท้าบดขยี้จนดับสนิทแล้วถึง
จะเดินกลับมาหาผมที่ยังคงยืนอยู่

“เออ กูชื่อไดโน...มีงมีแฟนแล้วจริงดิ” ถามย้ำด้วยใบหน้าจริงจัง
“ครับ”

“...นี่กูคงต้องถอย” เสียงทุ้มแหบพึมพำลอดออกมาจาก
ริมฝีปากสีซีด ไดโนยกมือขยี้หัวตัวเองแผ่วเบา “ขอไปส่งได้ไหม กูไม่ได้
บังคับนะ...แค่อยากไปส่ง”

“ทำไมถึงชอบผมล่ะ” ผมถามกลับไปแทนที่จะตอบคำถามของ
เขา

แต่จริงๆ ถ้าเขายืนยันว่าจะไปส่งผมก็ยินดี ท่าทางจริงใจที่เขา
แสดงออกมานั้นทำให้ผมเริ่มคลายความกลัวลงไปได้บ้าง

“ไม่มีเหตุผล”

“...”

“รู้แค่ชอบ ชอบตั้งแต่ที่มึงเงยหน้าขึ้นมาตอนนั้น...สรุปกูไปส่ง
ได้ไหม”

...

“ผมขอเข้าไปบอกเพื่อนก่อน”

“อือ รถกูจอดอยู่ตรงนู้น เดี่ยวไปรอที่รถ”

“โอเคครับ”

...

ผมก้าวเท้าลงจากรถมอเตอร์ไซค์คันโต ถอดเอาหมวกกันน็อก
คืนให้แก่เจ้าของรถพร้อมกับเสียดลุมหนังสีดำ ไดโนมาส่งผมถึงหน้า

หอบหัดที่ผมพักอยู่ ไม่รู้ว่าตอนนั้นเมฆมาถึงหรือยัง โทรศัพท์ผมยังคงเงิบและไร้การติดต่อจากอีกฝ่าย บางทีอาจจะกำลังขับรถมาก็เลยไม่ได้โทร.มาบอกกัน

“เดี๋ยว...รับไป ไข่เสือน้ำมันฝากขอโทษด้วย” ไตโนส่งถุงพลาสติกบรรจุกล่องสวดยหุ้มมาให้ผม เท่าที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าข้างในมันคือสมาร์ตโฟนยี่ห้อหนึ่งที่ราคาสูงพอสมควร ผมทำท่าจะไม่รับแต่ก็ไม่อยากปฏิเสธน้ำใจของคนให้ที่อุตส่าห์ขับรถมาไกลขนาดนี้เพื่อจะเอามันมาให้ผม

“ฝากบอกเขาด้วยว่าผมไม่โกรธ...แล้วก็ขอบคุณที่มาส่งผม”

“ไม่เป็นไร”

“ผมจะปลดบล็อกเฟซคุณ”

“ช่างมัน กูไม่ค่อยได้เล่นอยู่แล้ว”

“อย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนกันได้”

“คิดว่ากูอยากเป็นกับมึงไหมล่ะ ขึ้นห้องไปได้แล้ว อากาศมันหนาว...เรื่องเป็นเพื่อนกูคงไม่เป็น เพราะกูคงคิดไม่ซื่อกับมึงแน่ๆ ...”

“...”

“เออ...เอานี้ไปด้วย” คนพูดความหาคระเป่าสต่างค์ตัวเองล้วงขึ้นมาจากระเป่าเสื่อหีบบัตรสีเหลี่ยมเล็ก ๆ ขึ้นมาส่งให้ผม “มีปัญหอะไรก็โทร.มา”

...ผมคงไม่กล้ารบกวนเขาขนาดนั้น

แต่ก็รับเอาไว้เป็นมารยาทก็แล้วกัน

“ขอบคุณ”

“กูเต็มใจ เมื่อไหร่ที่มึงคิดว่าตัวเองไม่เหลือใคร...ก็ให้หนักแล้วกัน ว่ายังมีกู”

บทที่ 2

ผมหยิบกุญแจขึ้นมาไขเปิดประตูเข้าไปภายในห้องมีดสนิท ถอดรองเท้าออกใส่เข้าไปในชั้นวางรองเท้า ยึดตัวขึ้นเปิดไฟภายในห้องให้สว่างสามารถมองเห็นได้ ชมวดคิ้วกับถุงใหญ่บรรจุกล่องพลาสติกด้านในที่ถูกวางเอาไว้บนโต๊ะข้างกันกับไนต์บู๊ก

โลโก้ร้านอาหารญี่ปุ่นร้านโปรดหันโซว์มาให้ผมได้เห็น

คนที่ซื้อมาจะเป็นใครไม่ได้เลยนอกจาก...เมฆ

“มาแล้วเหรอ...”

หืม!

“กลับดึกจัง” เสียงทุ้มเอ่ยว่าหลังจากพรวดพรวดสวมกอดเข้ามาจากด้านหลังในขณะที่ผมยังคงตกใจอยู่ ได้สติก็ตอนที่คนตัวสูงผิวงอมุกตกลงมาบนแก้มทั้งสองข้างแกมหยอกล้อ สัมผัสพวกนี้นานแล้วที่ไม่ได้รับมัน ก็คงตั้งแต่จบซีรีส์เรื่องนั้น...

“ไม่เห็นทักบอกเรามาถึงแล้ว”

“เซอร์ไพรส์! วันนี้ซื้ออาหารญี่ปุ่นมาให้รักด้วย เมฆไม่ได้จำผิดแล้วนะครับ ไถโทษที่วันนั้นไม่ได้ซื้อของที่รักชอบมา สัญญาว่าจะไม่จำผิดอีกแล้ว” นิ้วก้อยยกสูงขึ้นมาตรงหน้าผม เมฆวางคางเกยเอาไว้

บนไหล่ ส่งรอยยิ้มเล็กๆ ให้อើเมื่อผมเหลือบสายตาไปมองสลับบกับมอง
นิ้วก้อยที่ขยับโยกไปมา ยกนิ้วตัวเองขึ้นมาเกี่ยวตอไปแผ่วเบา

“เมฆสนิทกับคราม...ไก่อ่ทอดเองเมฆก็ชอบกิน ไม่แปลกหรอกที่
จะจำผิด”

“...”

“อ้อ รักดูรายการที่เมฆกับครามไปออกด้วย...เมฆเก่งดิเนะ จำ
ได้ด้วยว่าครามชอบกินอะไร ชอบฟังเพลงแนวไหน ดูหนังแนวไหน
ขนาดวันเกิดยังจำได้เลย ตอนเราถามเมฆว่าจำวันเกิดเราได้ไหมเมฆ
บอกว่าอะไรนะ เมฆความจำไม่ดี คนความจำไม่ดีเขาจำทุกอย่างของ
เพื่อนสนิทได้หมดเลยเนอะ หรือรักจะลองเป็นเพื่อนสนิทกับเมฆบ้าง
ดี เมฆจะได้จำทุกสิ่งของรักได้บ้าง” ผมว่าไปยิ้มไป จ้องสบตากับเมฆ
ที่เปลี่ยนสีหน้าไปเรื่อย ๆ นัยน์ตาดูบไหวคล้ายมีมือออกจากเอวผม

“มันเป็นสคริปต์ เมฆท่องจำก่อนที่รายการจะเริ่ม”

“จริงหรือ...รักก็นึกว่าเมฆจำได้จริงๆ แบบนี้มันหลอกลวงคน
ดูไม่ใช่หรือ” ผมแสสร้งทำหน้าตกใจ เรื่องสคริปต์ตามที่เมฆบอกมันก็
แค่เรื่องโกหก ทำไมผมจะไม่รู้ในเมื่อสครามส่งแชทมาบอกผมหลังจาก
รายการสิ้นสุดลงว่าดีใจที่เมฆจำสิ่งที่ตัวเองชอบได้

มันเป็นจุดที่ทำให้ผมเริ่มระแคะระคายและเริ่มจับสังเกตการ
กระทำอะไรหลาย ๆ อย่าง

แต่ความคิดของผมยังคิดเพียงแค่ว่านี่คือส่วนหนึ่งของคำว่า
เพื่อนสนิท เพราะผมเองก็จำได้เหมือนกันว่าสครามชอบกินอะไร ไม่
ชอบอะไร บางคนอาจจะบอกว่าความคิดแบบนี้มันเป็นเพียงแค่การ
หลอกตัวเอง แต่มันก็คือทางเลือกที่ดีที่สุดที่จะรักษาความสัมพันธ์ของ
เราสามคนเอาไว้

ผมไม่อยากเป็นคนที่ถูกกระทำ...

แต่บางครั้งเรื่องที่คุณเหมือนจะพูดออกไปได้ง่าย ๆ มันก็ยากแสน
ยากที่จะเอ่ยออกไปตรง ๆ

คนเรามีความกล้าไม่เท่ากัน ทุกอย่างในชีวิตของผมมันเคยดีมาตลอด ตั้งแต่ที่เป็นเพื่อนกับสีคราม เริ่มสนิทและไปไหนมาไหนด้วยกัน เรียนบ้างเล่นบ้างตามประสาชีวิตที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นจนมาเจอกับเมฆและคบกันเป็นแฟน

หนึ่งปีแรกผ่านไปมีทั้งคำหวานและการเอาใจใส่

ถึงแม้ว่าในโรงเรียนเราจะต่างคนต่างอยู่ไม่ได้แสดงออกมากนัก เพราะเรื่องของความเหมาะสม แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราสองคนลดทอนความรู้สึกที่มีให้กันจนกระทั่งเมื่อวันที่สีครามเริ่มแทรกเข้ามา เพราะเป็นเพื่อนสนิทผมเลยไม่คิดอะไร ความเหมือนกันของทั้งสองคนสร้างความสนิทสนมขึ้นในช่วงเวลาสั้น ๆ และกลายเป็นเพื่อนที่สนิทกันที่สุดในที่สุด

สนิทเหมือนกับที่ผมสนิทกับสีคราม...หรืออาจจะมากกว่า

“รักกำลังหาเรื่องทะเลาะกับเมฆหรือเปล่า...เรื่องครามเมฆเคยพูดไปแล้วว่าเราเล่นซีรี่ย์ด้วยกัน และเมฆเองก็รู้จักครามเพราะรัก สนิทกันเพราะครามก็เป็นเพื่อนรัก แล้วตอนนี้เมฆกับครามก็เป็นคู่จิ้นกัน ทุกอย่างที่รักเห็นมันก็แค่การแสดงหรือเปล่า รักจะเก็บนั้นนี้มาทะเลาะกับเมฆทำไมวะ” ไบหน้าคูดีเริ่มบิดเบี้ยว เมฆขมวดคิ้วพูดออกมายาวเหยียดในขณะที่ผมทำเพียงแค่นิ่งฟังเงียบ ๆ เท่านั้น

“...”

“วันนี้เมฆก็มาหารัก ซ้ออาหารญี่ปุ่นร้านที่รักชอบมาให้ มานั่งรอตั้งแต่เย็นจนดึก คนที่ควรโกรธมันต้องเป็นเมฆไม่ใช่หรอ?”

“...”

“รัก...อย่าทะเลาะกันเลยนะ ที่ผ่านมาเมฆยุ่ง ๆ ก็เลยลืมใส่ใจ รักไปบ้าง แต่เมฆไม่ได้นอกใจรักเลยนะ กับครามก็เพื่อนกัน เป็นคู่จิ้นเมื่ออยู่ต่อหน้าแฟนคลับก็เท่านั้น”

“...”

“นะ หายโกรธนะครับ”

“อ้อ”

“เดี๋ยวเมฆเอาของพวกนี้ไปใส่จานให้ดีกว่า รักเตรียมโต๊ะนะ... แล้วนั่งรอกินได้เลย ที่เหลือเมฆจัดการเอง” เมฆลูบหัวผมแล้วเบา สองมือบีบลงบนแก้มพร้อมถ้อยคำหยอกล้อ “ยิ้มเร็ว ใครรู้ตัวว่าเป็นแฟนเมฆช่วยยิ้มหน่อย”

ผมขยับยิ้มออกมาในที่สุด

เมฆผละออกไปพร้อมกับถุงบรรจุกล่องใส่อาหารญี่ปุ่น ยกเอามาวางบนโต๊ะที่ผมลากออกมาจากใต้เตียง วางเรียงไว้ก่อนจะนั่งลงกินพร้อมกัน

ผมฟังเสียงเมฆเล่าเรื่องนี้เกี่ยวกับซีรีส์ที่กำลังจะฉาย เพื่อนร่วมงานและแฟนคลับที่เพิ่มมากขึ้นของเจ้าตัว ซึ่งผมก็ทำได้เพียงแค่นั่งฟังไถ่ตามบ้างเป็นบางครั้งเพราะไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้สักเท่าไร ถ้าหากว่าเปลี่ยนจากผมเป็นสตีคราม...มันคงจะเกิดบทสนทนาที่สมบูรณ์แบบมากกว่านี้

หลังจากกินเสร็จเมฆก็ขึ้นไปนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียงผมระหว่างที่รอผมอาบน้ำ

คืนที่สองของเดือนที่เราค้างด้วยกัน คืนแรกคือเมื่อวาน...นอนเบียดกันสามคนบนที่นอนแคบ ๆ ทำเหมือนกับที่เคยทำในตอนมัธยม

เมฆกับสตีครามนอนกอดผมกันคนละฝั่ง

ต่างจากคืนนี้ที่เรานอนกันเพียงแค่สองคนเท่านั้น

อาบน้ำเสร็จออกมาพร้อมกับท่าทางนิ่งเฉยของเมฆที่นั่งอยู่บนเตียง เงยหน้าขึ้นมามองผม สายตาแปลกไปเหมือนมีเรื่องอะไรบางอย่างที่อยากจะพูดออกมา

มันจะต้องมีอะไรแน่ ๆ

“เมฆมีอะไรหรือเปล่า”

“แล้วรักมีอะไรจะบอกเมฆหรือเปล่าล่ะ”

“บอกอะไรหรือ” ผมถาม ไม่เข้าใจกับสิ่งที่อีกฝ่ายพูดออกมาว่า

มันหมายถึงอะไร

“วันนี้กลับกับใคร”

...

ผมกำลังนึกจะตอบว่าฉันเป็นคนมาส่ง แต่เพราะถูกคิดขึ้นมาได้ ว่าการที่อีกฝ่ายถามแบบนี้แสดงว่าต้องรู้อะไรมาแน่ ๆ ถ้าเป็นแบบนั้น การเลือกตอบความจริงคงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

“เพื่อนต่างมหา’ลัยนะ ชื่อไดโน...เขาทำโทรศัพท์รักฟังก์ก็เลยซื้อ มาใช้คืนให้ แล้วก็พามาส่งที่ห้อง” ผมไม่มีอะไรต้องปิดบังหรือว่าต้อง กลัวอยู่แล้ว กับไดโนผมก็บริสุทธิ์ใจ ทั้งผมและเขาเองไม่ได้เกินเลย อะไรกัน “เมฆมีอะไรหรือเปล่า”

“เพื่อนเขาโอบเอวกันด้วยเหรอ”

ผมยิ่งขมวดคิ้วเมื่อได้ยินสิ่งที่เมฆพูด

แต่ก็ชัดเจนขึ้นมาเมื่ออีกฝ่ายโยนโทรศัพท์ลงบนเตียง หน้าจอ แสดงช่องแชทที่กำลังสนทนากับใครบางคนและหนึ่งในข้อความที่คุย กันมันมีรูปประกอบตอนที่ผมถูกไดโนรั้งเอวผมให้ยืนขึ้นไม่ให้ล้มหน้า ที่มลงไปในพวงห้อย

“ถ้ารักบอกที่ไม่มีอะไรเมฆจะเชื่อไหม” ถามไปทั้ง ๆ ที่ก็รู้คำตอบ

ผมไม่เจ็บใจหรอกถ้าเมฆจะไม่เชื่อ

แต่ที่เจ็บ...มันเพราะบทสนทนาที่ผมเห็นในแชทต่างหาก

‘ใครวะมึง โคตรหล่อ...กูชอบอะ ถามรักให้หน่อยดิ อยู่ด้วยกัน ไม่ใช่เหรอ’

[แบบรูป]

‘กูหล่อกว่า’

‘หลงตัวเอง เร็ว ๆ ถามรักให้หน่อย’

‘ถามแน่ แต่กูไม่บอกมึงหรอกว่าไอ้เหี้ยนี้มันเป็นใคร’

“วันนี้เมฆกลับไปนอนห้องนะ” ผ่านไปสักพักหลังที่เราต่างคนต่างเจิบ เมฆพูดขึ้นลูกหยิบเสื่อตัวเองที่ถอดพาดเอาไว้มาสวมใส่เดินออกจากห้องไปพร้อมประตูที่ถูกปิดลั่น ขณะที่ผมได้แต่มองอยู่แบบนั้นไร้คำเอ่ยรั้งใด ๆ รับรู้อยู่แก่ใจว่าวันนี้คงเป็นอีกหนึ่งวันที่ระหว่างเรามันเกิดรอยร้าวใหญ่ขึ้นกว่าเดิม

ร้อยราวที่ไร้ซึ่งหนทางซ่อมแซมให้กลับไปเป็นเหมือนเดิม

จากที่เคยปิดหูปิดตา...มาวันนี้ผมคงต้องยอมรับว่าระหว่างคนรักกับเพื่อนสนิทมันมีอะไรมากกว่าที่เป็นอยู่จริง ๆ

Dino's Part

23 : 57 น.

“อาการเป็นยังไง...เล่าให้กูฟังได้นะ” ภายในห้องกว้างที่ถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย เสียงพรีทซ์ของผมดังขึ้นหลังจากเหล่าโนแก้วของผมหมดลงอีกแก้ว ซึ่งเป็นแก้วที่เท่าไรห่วยเองก็ไม่ได้ับเหมือนกัน แต่ก็พอรู้ตัวว่าตีมนหนักกว่าทุกวัน

เพราะอกหักเหวอวะ...

รู้แค่อยากตีมน นึกถึงใบหน้าของเจ้ากระต่ายที่มีเจ้าของแล้วก็ยังอยากจะตีมน ๆ เข้าไปให้มากกว่าเดิม ท่าทางอาการผมจะเป็นเอามาก “เขามีแฟนแล้ววะพี่”

“เขาบอก?”

“อ้อ วันนี้ไปมา เจอเขาที่ร้านเหล้า...เลยถามชื่อ ขอจีบ”

“แล้วก็อกหัก”

“เออดี เขาบอกว่ามีแฟนแล้ว” ผมตัดสินใจสายตาในตอนนั้นที่บอกว่ามีแฟนแล้ว มันไม่เหมือนคนมีความสุขเลยสักนิด ถึงแม้ว่าใบหน้าจะประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มเล็กๆ ๆ บางทีคงจะทะเลาะกันอยู่ หรือไม่ก็มีเรื่องผิดใจกัน ซึ่งไม่ว่าจะด้วยเหตุอะไรที่ทำให้สายตาคุณนั้นหมองเศร้า ผมก็ไม่สามารถก้าวล้ำเข้าไปได้อยู่ดี

รักบอกว่ายอย่างน้อยก็เป็นเพื่อนกันได้...

พูดให้ช้าเถอะ ผมไม่เป็นเพื่อนกับคนที่ชอบแน่ๆ อีกอย่าง... เจ้าตัวคงไม่รู้ว่าผมนะอายุมากกว่า จากที่ได้ถามเอาจากเพื่อนที่ผมรู้จัก ไม่ได้สนิทแต่ตอนมัธยมก็เคยคุยกันบ้าง ผมไปนั่งดื่มอยู่ด้วยกับพวกมันแต่ไม่ได้ดื่มเยอะเพราะรู้ตัวเองว่าต้องขับรถกลับในระยะเวลาที่ไกลพอสมควร ตอนแรกที่มาคือตั้งใจว่าจะมาถามเอาไว้ก่อนเฉยๆ เพราะคิดว่าคงจะไม่เจอ

ที่ไหนได้...โลกมันคงกลม เจ้ากระดาษที่ผมหวังไว้ว่าจะได้เจอนั้นอยู่ท่ามกลางเหล่านักล่าที่จ้องกันตาเป็นมัน โยกกายไปมาพร้อมด้วยใบหน้าแดงก่ำ รอยยิ้มโปรยส่งให้ทุกคนที่เข้าใกล้จนผมคิดอยากที่จะได้รับรอยยิ้มแบบนั้นบ้าง ลูกเดินแทรกเข้าไปพรางส่งสายตาทหาเรื่องให้อั้วพวกที่หวังจะเข้าใกล้และจับกระดาษตัวนี้กิน

และเป็นไปตามคาด ผมได้รับรอยยิ้มอย่างที่คุณ

หวานซึ่งพอกันกับดวงตากกลมที่ปรือลง

“เมื่อกี้หอยย ตอนนี้อยู่...เมาก็ไปนอนไหม ห้องกูก็ได้ เดี่ยวกูกลับไปนอนคอนโดฯ” พี่หมีโยนกุญแจห้องมาให้ผม ร้านหมี ๆ คือร้านที่ผมอยู่ในตอนนี้ซึ่งจากชื่อร้านก็น่าจะรู้แล้วนะว่าใครคือเจ้าของ เป็นร้านเหล้ากึ่งร้านอาหาร มีทั้งหมดสามชั้น

ชั้นที่ผมอยู่ตอนนี้คือชั้นสาม

เป็นห้องส่วนตัวของพี่รหัสที่เอาไว้สำหรับใช้ทำงาน ภายในห้องก็มีครบครันทุกอย่างรวมถึงห้องนอนด้วย แต่ปกติพี่หมีมันไม่นอนที่นี่หรอก ส่วนใหญ่จะกลับไปนอนที่คอนโดมิเนียม ที่รู้เพราะว่าผมมานอนที่นี่บ่อยไป วันไหนมาดื่มขี้เกียจขับรถกลับกินอนที่นี่ เข้าตื่นมาอาบน้ำกลับไปแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องแล้วก็ไปเรียนปกติ

“ขอบคุณนะพี่”

“เออ หมดแก้วนี้มึงก็ไปนอน แล้วเตรียมตัวตัดวักหรือยัง”

“เป็นพี่วักก็ขอมผมไม่ได้ดี ผมไม่เป็นได้ไหม” อีกใจก็ไม่อยาก

ไปทำหน้าที่นี้อยู่แล้วด้วย แต่พวกปีศาจดันออกเสียงแถมบังคับกลายเป็นว่าให้ผมไปคัดตัวาก เพราะพี่หมีเองก็พี่ว่าเก่าเหมือนกัน ส่วนตัวพี่รหัสผมมันไม่บังคับใครหรอก หรือต่อให้บังคับถ้าผมไม่อยากทำก็ไม่มีใครมาบังคับได้อยู่ดี

“เรื่องของมึง ฎบอกแล้วว่าหน้าที่แบบนี้มันต้องการคนที่สัจครใจ เพราะมึงต้องเสียสละหลายอย่าง มันถึงไม่ค่อยมีใครอยากจะเป็นไง เวลาวุ่นหยุดก็ยังคงมาซ่อม เป็นว่าถ้าไม่เชื่อว่ามึงเจ๋งก็เป็นได้ บางคนคัดผ่านเข้ามาพอถึงเวลาซ่อมทำไม่ไหว ไม่ทำต่อก็มี ถ้ามึงไม่อยากทำก็ไม่ได้ว่าอะไร”

“ขอดูก่อนแล้วกันพี่”

“เออ เดียวกูลงไปดูร้านแล้วจะกลับเลย มึงก็หยุดดื่มแล้วไปนอน ฎญแจก็เอาเข้าไปให้กูที่มหา'ลัย บ่ายๆ หน่อย ฎว่างช่วงนั้น”

“อือ เจอกันพี่”

“เจอกัน”

Ruk's Part

ภายในห้องเงียบสงัดไร้เสียง ผมนั่งนิ่งอยู่บนเตียงตั้งแต่ที่เมฆออกจากห้องไป ในมือคือโทรศัพท์เครื่องเดิมที่มีรอยแตกร้าวบนหน้าจอ ส่วนเครื่องใหม่ที่ไดโนเอาให้มานั้นยังคงอยู่ในกล่องไร้รอยแกะสภาพเดิมในตอนที่ได้รับมา

ถอนหายใจออกมารอบแล้วรอบเล่ากับความคิดที่ยังคงวนเวียนอยู่ในหัว

ผมกับสี่ครามไม่เคยมีอะไรที่ทำให้เราผิดใจกัน กระทั่งตอนที่ผมบอกว่าเมฆจีบผม ในตอนนั้นเพื่อนสนิทก็ยังคงกระตือรือร้นที่จะให้ผมเล่าเรื่องระหว่างผมกับเมฆให้ฟัง ทั้งยังเอ่ยยู่ให้ผมตกลงคบกับเมฆด้วยซ้ำ เลยไม่เข้าใจมาตลอดว่าทำไมในตอนนี้นักที่พยายามแทรกกลางระหว่างผมกับเมฆ...คือคนที่ผมไว้ใจและรักมากที่สุดคนหนึ่งแบบนี้

ไม่ใช่เพราะใจ

แต่เพราะรัก...ทั้งเมฆและสีคราม

ผมไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรผิดทั้งเพื่อนที่สนิทและคนรักถึงได้ตกลง
พร้อมใจกันทำอะไรลับหลังแบบนี้ ถ้าอยากได้...สู้มาขอกันตรงๆ ไป
เลยผมก็จะยอมถอยให้ กับเมฆแค่บอกว่าเบื่อ อยากจะเลิก ผมก็ไม่
คิดย้อให้ตัวเองต้องเสียใจมากไปกว่านี้อยู่แล้ว เข้าใจและพร้อมจะยอม
ถอยให้แก่ทั้งสองคน ขอแค่บอกกับผมเท่านั้น ไม่ใช่ทำเหมือนผมเป็น
แค่คนโง่คนหนึ่ง เป็นของตาย เป็นเพื่อนที่ไม่มีมีความสำคัญมากพอให้
นึกแคร์กัน

คิดแล้วคิดอีกแต่ก็มีเพียงน้ำตาที่เป็นคำตอบของคำถาม

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำลายความเงียบกลบเสียงละอันทิ้งดังลอด
ผ่านริมฝีปาก ม่านน้ำตาพรำมัวในตอนที่ผมเพ่งมองชื่อของคนโทร.
มาในเวลาแบบนี้

‘สีคราม’

มองอยู่นานกว่าที่จะกดรับ

“ว่าไงมึง”

[รักกกก ทำไมรับสายช้า กูมีเรื่องจะคุยด้วย]

“เปล่า...กูไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์เฉยๆ”

[เสียงมึงสั้น ๆ เป็นอะไร ร้องให้เหรอ...เมฆมันทำอะไรมึง]

สีครามถามกลับมาเสียงเครียด ถ้าหากเป็นเมื่อก่อนผมคงเชื่อว่ามัน
เป็นความจริงใจที่เพื่อนสนิทมีให้ แต่ในตอนนี้นี้ผมหาความจริงใจอะไร
จากปลายสายไม่ได้เลย ภายใต้อคำถามที่ดูเหมือนเป็นห่วงแต่มันอาจ
จะไร้ซึ่งความรู้สึกใดเลยก็ได้

“ไม่ได้ทะเลาะ เมฆมันกลับแล้ว...บอกว่าจะนอนที่ห้อง”

[เหรอ ช่างมัน...กูฝากให้มันถามมึงไม่รู้มันถามหรือยัง]

“เรื่องผู้ชายในรูปเหรอ...ถามแล้ว”

[แหม่งไม่บอกกู แล้วผู้ชายคนนั้นใครอะมึง ดูแซ่บกว่าเมฆอีก ก็

มิ่งปะเนี่ย]

ผมขบกัดริมฝีปากแน่น ถ้อยคำพวกนี้ฟังดูปกติ แต่มันแฝงด้วยความหมายอะไรหลาย ๆ อย่าง ปกติผมคงแค่เลี้ยงจะตบและเปลี่ยนเรื่องเท่านั้น

“กูไม่มีความคิดเห็น ๆ แบบนั้นหรอก มิ่งก็น่าจะรู้จักกูดีนะ”

[... ลัสต์ แคหยอกเล่นใหม่ มิ่งก็จริงจังไปได้]

“จริงจังดี เดียวมิ่งก็ไปบอกเมฆอีก อยากรู้จักคนที่อยู่ในรูปแต่ มิ่งทักไปตามเมฆ...ไม่คิดว่าพวกกูจะทะเลาะกันเลยเนอะ” ผมว่า เสียงจริงจังขึ้นไม่ใช่เพียงคำพูดซ้ำกันเท่านั้น

[ก็กูคุยกับมันอยู่ มิ่งทะเลาะกันหรือ...ขอโทษนะ แต่กูไม่ได้ตั้งใจอะ ก็เห็นว่าอยู่ด้วยกัน] คำว่าขอโทษยังจับหาความจริงใจในน้ำเสียงไม่ได้เลย มันก็เป็นแบบนี้มาตลอด ที่ผ่านมาจากเมฆนั่นแหละ ที่แกล้งไม่รับรู้และยิ้มสู้ แต่ตอนนี้ผมคงทำแบบนี้ต่อไปไหวอีกแล้ว

“คำขอโทษมิ่งเคยมีครั้งไหนที่รู้สึกอยากจะขอโทษจริง ๆ บ้างไหมคราม ถ้ามิ่งไม่รู้สึก มิ่งไม่ต้องขอโทษก็ได้นะ”

[...]

“คืนก่อนมิ่งบอกว่ามิ่งต้องคอยช่วยเมฆมันง้อกูใช่ไหม แล้วมิ่งรู้ตัวบ้างหรือเปล่า...ว่าต้นเหตุที่ทำให้กูกับเมฆทะเลาะกันทุกครั้งมันก็คือมิ่ง”

[รัก มิ่ง...ปึง ๆ ๆ เมฆ---]

...

สายถูกตัดไปก่อนที่ผมจะได้ยินอะไรไปมากกว่านี้ หน้าจอโทรศัพท์ที่แตกร้าวเหมือนสะท้อนความรู้สึกผมที่มีต่อเพื่อนสนิทและคนรักของตัวเองในตอนนี้อยู่ ก่อนที่มันจะพังทลายลงจนหมดสิ้นในเวลาต่อมาเมื่อได้เห็นแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันที่ผมเข้าออกติดตามทั้งสองคนอยู่ทุกวัน

สิคราม @Krammetha

‘ดึก ๆ คนส่งไก่หล่อมมาก :)’

ในช่วงเข้ามมตื่นมาด้วยสภาพของคนทีอดหลับอดนอน จะ
ว่าทำร้ายตัวเองก็ไม่ใช่ ผมพยายามที่จะหลับแล้วแต่ไม่ว่าจะข่มตานอน
ยังไงก็ไม่สามารถที่จะหลับตาลงได้โดยสักนิด กว่าที่จะเคลิ้มหลับเอา
จริง ๆ ก็เกือบเช้า ผมคงจะไปนั่งเรียนแบบไม่รู้เรื่องแน่ ๆ

หยิบรองเท้านักศึกษากฎกฏระเบียบมาสวมใส่ในขณะที่อีกมือ
หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา สลับกับปรายตาไปมองกล่องโทรศัพท์ที่ผม
โยนมันทิ้งลงถังขยะเอาไว้

มันมีราคาพอสมควร ผมอยากจะทำเอาคืนให้ได้โนเพราะคิดว่า
โทรศัพท์ของผมที่พังไปมันเทียบกันไม่ได้เลยกับโทรศัพท์ที่อยู่ในมือ
ผมตอนนี้ ปลดบล็อกแล้วลองทักอีกฝ่ายไปเมื่อคืนไม่คาดคิดว่าจะตอบ
กลับมารวดเร็ว โดโนไม่รับคืน...บอกผมว่าจะเก็บไว้หรือจะโยนทิ้งก็
เรื่องของผม เพราะเขาตั้งใจซื้อहारครั้งกับอีกคนที่ซื้อเสียเป็นการ
ขอโทษ

ตอบกลับมาขนาดนั้นใครล่ะจะกล้าทิ้ง

ความคิดของผมในตอนนั้นเมื่อของเก่ามันไม่ดีแล้ว...เราก็ไม่
ควรที่จะเก็บเอาไว้อีก ทิ้งได้ก็ทิ้ง เหมือนกันกับผมและเมฆในตอนนี้
ผมตัดสินใจไปแล้วว่าจะบอกเลิกเมฆ

ส่วนสี่ครามก็คงต้องเว้นระยะห่างออกมา ค่อย ๆ ให้ความเปลี่ยนแปลง
เราจากเพื่อนสนิทและกลายเป็นเพียงคนแปลกหน้าต่อกันในที่สุด
เพราะผมคงไม่สามารถเอ่ยตัดความสัมพันธ์กับเพื่อนที่สนิทกันมา
เกือบหกปีได้แน่ ๆ ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าในระยะเวลากี่สามปีไม่นับรวมช่วง
เวลาปีหนึ่งที่เหลืออีกน้อยนิดนี้ผมจะสามารถหลีกเลี่ยงการพบหน้าทั้ง
เมฆและสี่ครามได้ไหม

มหา'ลัยนั้นดูเหมือนกว้าง แต่บางทีก็แคบจนน่ากลัว

ผมคิดอยากที่จะชี้ออกไปเรียนที่มหา'ลัยเดียวกันกับที่พ่อเรียน

จบมา แต่ก็ไม่กล้าโทรไปคุยกับพ่อตรงๆ ไม่ใช่ว่าพ่อผมจะห้าม แต่เพราะเกรงใจ เสียทั้งค่าเทอมที่แพงแสนแพง เสียเวลาไปเกือบหนึ่งปีเต็มๆ จะมาชิวไปเรียนที่อื่น เริ่มนับหนึ่งใหม่เพราะคนเพียงสองคนมันก็คงไม่ใช่เรื่อง

“ไม่อยากจะให้พ่อต้องรู้สึกผิดหวังกับผม

“ไปเรียนแล้วเหรอน้องรัก” เสียงเอ่ยทักจากพี่พัดเจ้าของหอพัก ดั้งขึ้น พี่พัดเป็นสาวประเภทสองที่ใจดีและสนิทสนมกับผมในระดับหนึ่ง เป็นปกติถ้าหากว่าผมมีเรียนในตอนเช้ายังงี้ก็ต้องเจอพี่พัดออกมายืนรดน้ำต้นไม้ให้บรรดาไม้ดอกที่ชูช่อเบ่งบานอวดโฉมความสวยงามแข่งกัน

ผมเปลี่ยนสีหน้าในตอนที่ยังงั้น ยิ้มตอบพี่พัดพร้อมกับเอ่ยทักทายกลับ

“ครับพี่ ยังง่วงๆ อยู่เลย”

“ตาเป็นหมีแพนด้าเลยนะเรา พักผ่อนบ้างนะ วิชวะมันเรียนหนักพี่รู้...แต่การพักผ่อนก็สำคัญนะรัก” ถ้อยคำแฝงไปด้วยความห่วงใยนั้นทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นอย่างบอกไม่ถูก อย่างน้อยมันก็คงเป็นความจริงใจแรกๆ ของวันนี้ที่ผมได้รับ

“ขอบคุณนะครับพี่พัด” เอ่ยบอกไปจากความรู้สึกจริง ๆ

“จ๋า รีบไปเถอะ ชั้บรตี่ๆ นะ”

“ครับ”

คลาสแรกของวันเป็นไปตามที่ผมคาดเดาเอาไว้ว่าตัวเองจะต้องเรียนไม่รู้เรื่องแน่ๆ เพราะดันพบบลับไปตั้งแต่เข้าคลาสสิบห้านาทีแรก ดีที่วันนี้ผมเลือกจะไปนั่งอยู่เกือบๆ หลังห้อง ด้วยจำนวนคนที่มียะยะอาจารย์ก็เลยไม่ได้จับตามองเท่าไร ผมถึงได้หลับสนิทมาจนกระทั่งหมดเวลาในคลาสแรก ถูกปลุกโดยอื้นที่มานั่งข้างๆ เป็นเพื่อนผม

“หลับโคตรลึก เมื่อคืนไม่ได้นอนเหรอะ เห็นหลับก่อนพวกกูอีก”

“อือ กูมัวอ่านสรุป กว่าจะได้นอนก็ตึกเลย” ผมเลือกที่จะไม่บอก

หรือเล่าอะไรให้ใครฟัง ยังมีคนรู้เยอะปัญหาที่ยิ่งเยอะตามไปด้วย อีกอย่าง...อันเองก็ไม่ได้สนิทมากพอที่ผมจะเล่าเรื่องราวชีวิตให้ฟัง อย่างน้อยถ้าผมตัดสินใจจะเล่ามันนั่นแปลว่าคนที่ได้ฟังนั้นจะต้องได้รับความไว้น้ำใจเชื่อใจจากผมในระดับหนึ่ง

ซึ่งผมในตอนนี้นั้นยังไม่คิดว่าตัวเองจะไวใจใครได้อีกจริงๆ

อาจจะต้องใช้เวลามากสักพักใหญ่ ๆ จนกว่าที่ผมจะประกอบความรู้สึกตัวเองให้คืนกลับมา ถึงตอนนั้นผมคงมีใครสักคนที่เข้ามาให้เชื่อและไวใจได้อีกครั้ง

พอคิดถึงตรงนี้แล้วก็พานึกไปถึงใบหน้าคูตีแฝงไปด้วยความเถื่อนและความน่ากลัวของใครบางคนที่อยู่คู่เป็นเพื่อนผมเมื่อคืนไม่รู้ว่าไดโนจะตื่นหรือยัง ถ้าหากว่าเขาต้องตื่นไปเรียนสายผมคงรู้สึกแยะและรู้สึกผิดมากแน่ ๆ เอาแต่ชวนคุยจนกระทั่งอีกฝ่ายอดหลับอดนอนไปด้วย

ยอมรับว่าผมเหงาและเคັงคว้งจนอยากจะมีใครสักคนที่พูดคุยด้วย

ไม่ได้มีความคิดว่าอยากจะเลิกกับเมฆด้วยการหาใครมาแทนที่ แต่แค่อยากได้ใครสักคนที่ทำให้ผมไม่รู้สึกว่าตัวเองอยู่ตัวคนเดียว

และไดโนก็คือคนคนนั้น

ตลอดเวลาที่คุยไม่มีถ้อยคำไหนที่สร้างความอึดอัดให้แก่ผมถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะยืนยันและออกตัวแรงว่าชอบผมก็ตาม

ส่วนใหญ่จะเป็นผมที่พิมพ์คุยนั่นนี่ ส่วนไดโนก็จะตอบกลับมาทุกประโยค อาจจะสั้นบ้างห้วนบ้างตามนิสัยแต่ก็ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกแยะต่างกันถ้าหากว่าเมฆทักมาตอนนี้ ต่อให้รูปประโยคยืดยาว มีถ้อยคำจ้องอนเอาอกเอาใจ ผมก็คงไม่มีความรู้สึกดีใดๆ หลงเหลืออยู่อีกแล้ว แต่มันไม่ได้แปลว่าผมจะชอบไดโนแล้ว

ความรู้สึกผมยังคงเหมือนเดิม

รู้สึกกับเมฆเหมือนเดิม เพียงแต่อยู่ในช่วงเวลาที่ค่อย ๆ ปล่อย

และดึงตัวเองออกมาจากสถานะที่แสนจะอึดอัดและไร้ซึ่งความสำคัญ
แบบนี้

“เฮ้อ! เหมือนอีกแล้ว...รัก!”

“...อ้อ! ได้ยินแล้ว”

“ได้ยินอะไร” อันเล็กคิ้วถาม

“ก็มึงเรียก”

“กุถามว่าไปหาอะไรกินกับพวกกูใหม่”

อ้าวเหรอ...ผมไม่เห็นได้ยินเลย มัวแต่เหม่อคิดเรื่องของเมฆกับ
ครามอยู่น่ะสิ

“เออ! โทษที ๆ พวกมึงจะไปหาอะไรกินใช่ไหม กูไปด้วย...เมื่อ
เช้ายังไม่ได้กินอะไรเลย” ตีนส่ายบวกกับรีบจะเข้าเรียนให้ทันเวลาก็เลย
ยังไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า ชื่นปล่อยให้ห้องว่างอีกคราวนี้คงเรียน
ไม่รู้เรื่องเพราะความหิวแทนแน่ ๆ

“เออ ๆ ตอนนี้อย่างไม่เที่ยง ไปกินโรงอาหารแล้วกันคนไม่เยอะ
ซีเกียจขับรถออกไปข้างนอกด้วย”

ผมพยักหน้าลงเห็นด้วยกับความคิดของอัน ตอนนี้อย่างจะสิบ
โมงกว่านิต ๆ ลงไปตอนนี้อย่างน้อยคนก็ยังไม่เยอะเท่าที่โรงอาหาร
รสชาติก็ไม่ได้แยอะไร ถึงความหลากหลายจะเทียบกับการออกไป
นั่งกินข้างนอกไม่ได้แต่ก็มีให้เลือกกินพอสมควร

“พวกมึงลงไปก่อน เตี่ยวูกตามไป” ผมว่าขึ้น สายตาหยุดนิ่งที่
ร่างของใครบางคนหน้าห้อง รอยยิ้มร่าเริงเหมือนปกติของเพื่อนสนิท
ถูกส่งตรงมาที่กลุ่มเพื่อนผม โบกไม้โบกมือทักทายเหมือนปกติ
แสดงออกเหมือนว่าเราไม่ได้มีเรื่องทะเลาะหรือบาดหมางกัน

ทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

และมีแค่ผมที่คิดไปเองคนเดียว

“เพื่อนมึงเหรอ...คูน ๆ ไซ้คนที่เล่นซีรีส์จรวดปลายฝันนั้นใหม่”
ปิงว่า ผมเห็นท่าทางเจ้าชู้ไม่หยอกจากเพื่อนคนนี้ สายตาที่ส่งไปให้

สีครามพร้อมกับรอยยิ้มที่นั่นดูก็รู้ว่าสนใจไม่น้อย

“พวกมึงดูหรือ” ผมถาม

“กูไม่ได้ดู...มีไอ้ปิ้งนั่นแหละที่ดูอยู่” อันสายหัวปฏิเสธ หันไปมองที่หน้าห้องอีกรอบ “งั้นพวกกูลงไปก่อน มึงจะกินไรอะ เตียวซื่อไว้ให้ ลงไปจะได้กินเลย”

“กะเพราหมูกรอบร้านป้านางค์อะ”

“เออ ๆ รีบลงมานะเว้ย” อันพูดซ้ำอีกครั้งก่อนจะเดินออกจากห้องไปพร้อมปิ้งกับตุน สีครามไม่ได้สนใจเพื่ออนผมเท่าไร ส่ายตาจับจ้องที่ผม ยิ้มกว้างก่อนจะก้าวเข้ามาหายกมือขึ้นมาสวมกอดแขนของผมเหมือนที่ชอบทำประจำ

“จะไปกินข้าวกับพวกนั่นหรือ”

“อือ มึงมีอะไร”

“เมฆมันอยากคุยกับมึง...คงจะจ้อมึงเหมือนเดิมละมั้ง” ครามไหวไหล่ ส่งยิ้มให้ผมไร้ซึ่งความผิดปกติทั้งในสายตาและน้ำเสียง “มึงไม่ต้องไปหามันหรือก ปล่อยมันไว้แบบนั้น...เพื่ออนมึงด้วย เราไปหาอะไรกินกันสองคนดีกว่า”

“...” ผมส่งสายตาเรียบเฉยตอบกลับไป “กูจะไปคุยกับเมฆ”

“...”

“เมฆอยู่ไหน”

“ห้องน้ำชายชั้นสาม”

“มึงก็ไปด้วยเลยสิ มันอาจจะปิ้งข้าวดีสำหรับมึง” ผมว่า

สีครามนิ่งไปก่อนจะยกยิ้มขึ้น

รอยยิ้มที่ผมไม่อยากจะมอง ขยับขาก้าวออกจากห้องตรงไปยังจุดหมายที่มีใครบางคนกำลังรออยู่ หัวใจเต้นรัวกับการตัดสินใจในครั้งนี้ ก่อนบางอย่างอัดแน่นที่คอ ก็กลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหลด้วยการหยุดยื่นนั่งขมตาแน่นลึกพักก่อนจะพาตัวเองเดินเข้าไปในห้องน้ำที่มีร่างสูงของเมฆยืนนิ่งอยู่

พอเห็นผมก็รีบยิ้มออกมาทันที

“รัก...มาซำจ้ง แต่ไม่เป็นไรหรอก...คือเมฆอยากจะขอโทษเรื่องเมื่อคืน เมฆรู้ว่าตัวเมฆนี่ง่า เมฆขอโทษนะ...รักไม่โกรธเมฆนะ”

“เมฆ...พอเถอะ หยุดขอโทษในสิ่งที่เมฆไม่เคยรู้สึกผิดจริง ๆ ลักที” ผมเอ๋อซัดขึ้น

“รัก”

ก้าวถอยหลังเมื่อเมฆเดินตรงมาหา ร่างสูงชะงักเมื่อเห็นสิ่งที่ผมแสดงออก ใบหน้าดูดีเริ่มตึงซึ่งขึ้นมาไม่ต่างจากเมื่อคืนตอนที่เราทะเลาะกัน

“รักจะนอกใจเมฆใช่ไหม”

สั้นคำถามของคนรักผมก็ได้แต่หัวเราะแผ่วเบา น้ำตารินไหลลงมาไม่คิดมาก่อนว่าจะได้ยินคำนี้จากปากเมฆ เรื่องนอกใจอย่าว่าแต่ทำเลย แต่คิดผมยังไม่เคย ซื่อสัตย์ยิ่งกว่าสุนัขที่มันรักเจ้าของเสียอีก ขนาดช่วงหลังไม่มีเวลาให้ การกระทำการแสดงออกหลาย ๆ อย่างก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ผมก็ยังไม่เคยมีความคิดที่จะหาใครมาแทนเมฆ

“...ถ้าเมฆคิดแบบนั้น รักว่าเราเลิกกันเถอะ”

“ไม่! รัก เมฆขอโทษ เมฆไม่ว่าแล้ว...ไม่เลิกนะ เราคบกันมาจะสามปีแล้วนะรัก” เมฆขยับเข้ามาใกล้ผมอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่เพียงแค่ว่าก้าวถอยหลัง แต่ยังขยับหนีไปอีกทาง ขบเม้มริมฝีปากตัวเองแน่นยามที่สบกับดวงตาอ่อนวอนคู่นั้น

“...”

“นะรัก เรื่องคราม...เมฆมองครามเป็นแค่เพื่อนจริง ๆ ครามพยายามเข้าหาเมฆ แต่เมฆไม่ได้คิดอะไรกับครามเลย”

“ไม่ได้คิดแต่เอากันนะหรอ...”

“รัก”

“กลัวพูดใหม่ว่าเมฆไม่เคยมีอะไรกับคราม”

“เมฆ เมฆไม่ได้ตั้งใจ...”

“...” ผมหลับตาลงมองพื้น ขยับยิ้มให้แก่สิ่งที่ตัวเองเคยคิดมาตลอด ไม่เคยได้เห็นกับตาแต่มาในวันนี้เมฆเป็นคนพูดออกมาเอง... คำว่าไม่ได้ตั้งใจมันชัดเจนทุกความรู้สึกความเชื่อใจที่ผมสูญเสียไปไม่ได้ เรื่องมันมาถึงขนาดนี้แล้ว จะให้ยกโทษและกลับไปคบกันเหมือนเดิมผมคงทำให้ไม่ได้

“มันเป็นความผิดกรรม”

“หยุดโทษคนนั้นคนนี่เถอะเมฆ รักไม่อย่างฟั่งอะไรแล้ว... ให้เรื่องของเรามันจบแค่นี้เถอะ เลิกกันนะ”

“เมฆบอกว่าไม่เลิกไง!”

ปัง!

“มีคนมา” เสียงกระแทกประตูดังลั่นก่อนที่เมฆจะเข้าถึงตัวผม สายตากำหนดโกรธจับจ้องมาพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้น ผมเป็นอนหน้าหนีจากภาพนั้นก่อนจะหันหลังกลับมาตั้งประตูห้องน้ำให้เปิดออก ไร้ซึ่งผู้คนอย่างที่ฉันเสียวว่า

สี่ครามยืนกอดอกฟังอยู่กับกำแพง

ใบหน้าเรียบเฉยหันมามองผมที่ก้าวเท้าออกมา

สบตากันนิ่งก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเพื่อน

สนิท

“เลิกกันได้สักที... ชาวดีอย่างที่รักบอกไว้จริง ๆ ด้วย”